

ДЕБИ МАКОМБЪР КАВАЛЕР ЗА ПРАЗНИКА

Превод от английски: Саша Попова, 1994

chitanka.info

Даян Уилямс няма кавалер за тържеството по случай Деня на влюбените. Шансът я среща с един симпатичен непознат и тя му предлага да я придружи на празника. Той приема с готовност и случайността се превръща в съдбовно преживяване.

ПЪРВА ГЛАВА

Даян Уилямс вече имаше готов сценарий. Представяше си как, докато бута количката из местния супермаркет към щанда за замразени храни, висок тъмнокос красавец, шляещ се наоколо, ще я спре и ще възкликне с очарователна усмивка: „Та вие нямате нужда от нискокалорични храни!“.

Тя ще се обърне към него и въздухът ще затрепти под звуците на симфония от Римски-Корсаков или далечен камбанен звън — Даян още не беше обмислила докрай този епизод — и в същия миг със сърцето си ще усети, че това е мъжът, когото е чакала цял живот.

Трябваше да признае, че фантазиите ѝ бяха по момичешки глупави. Подобно случайно запознанство можеше да ѝ създаде куп неприятности. Вече имаше горчивия опит от един несполучлив брак.

Преди три години нейният съпруг я бе напуснал, защото бе счел за нужно да промени живота си. Попаднал на едно „сладко младо същество“, той набързо се бе развел с нея и бе заминал да живее в провинцията.

Още я болеше. Болеше я повече от всичко преживяно досега. Но тя винаги беше оцелявала. Щеше да се справи и този път. Може би поради тази причина Джак не изпитваше угризения, задето я бе оставил сама да възпитава Джейсън и Джил.

Даян с изненада бе установила, че има необикновени деца. Само година, след като баща им ги бе изоставил, те започнаха да настояват Даян да си намери някой друг. Не пропуснаха да ѝ напомнят, че баща им бе имал доста приятелки, още преди да ги напусне. Майка ѝ също непрекъснато я подтикваше да завърже познанство с някой сериозен мъж.

Марта Джейнс нямаше равна на себе си, щом ставаше въпрос да намери подходящ съпруг за дъщеря си. В продължение на няколко месеца се изредиха дузина кандидати, чието единствено достойнство бе, че са ергени.

След злополучната вечеря с мъжа, който закачи перуката си на един ниско висящ полилей, чашата преля и Даян реши да вземе нещата в свои ръце.

Лесно беше да се каже, ала трудно да се изпълни. В продължение на шест месеца тя не отиде на нито една среща. А сега само за една седмица се налагаше да си намери кавалер. И то не какъв да е — трябваше да е висок, мургав и красив. Добре би било да е и богат, но нямаше време да търси. Вечерята по случай празника на Свети Валентин в Общинския център на Порт Блосъм беше в събота. Тази събота!

От момента, в който преди шест седмици бе публикувано съобщението, Джейсън и Джил не я оставяха на мира, настояваха да отиде. Бяха сигурни, че жена като майка им ще си намери някой кавалер дотогава! И то достатъчно красив. Въпрос на семейна чест.

До вечерята оставаха само няколко дни, а Даян все още не бе попаднала на подходящия мъж.

— Дойдох си! — обяви Джейсън, нейният четиринадесетгодишен син. Той затръшна външната врата толкова силно, че кухненските прозорци зазвънтяха. Захвърли учебниците на масата и се запъти към хладилника.

— Няма ли да закусиш? — усмихнато подвижна Даян и поклати глава. Джейсън се появи с пилешко бутче между зъбите, с парче вишнев пай в едната ръка и с поднос студено пиле в другата.

— Нещо ново в училище?

Той повдигна рамене, остави пая и отхапа от бутчето.

— Нищо интересно.

Даян знаеше какво следва. Въпросът, който той й задаваше всеки следобед, откакто бе обявена проклетата вечеря.

— Намери ли си кавалер? — Той се подпря на масата и я прониза с поглед. Джейсън можеше да предугади всяко нейно действие и да разобличи всеки опит за измама.

— Не — отговори тя, привидно безгрижно.

— Вечерята е тази събота!

Нима трябваше някой да й напомня!

— Знам. Престани да се тревожиш. Все ще намеря някой.

— Но не кой да е. Трябва да е някой, с който ще направиш впечатление. Порядъчен...

— Знам, знам.

— Баба каза, че може да ти уреди среща с...

— Не! — Даян беше категорична. — Отказвам да се срещам с когото и да било от избраниците на баба ти.

— А защо не си намериш сама някой? Чакаш да...

— Работа по въпроса — успокой го тя, макар да знаеше, че не полага особени усилия.

Докато не беше принудена да се заеме с това, Даян не си даваше сметка колко е ограничен изборът ѝ. През последните две години беше излизала с двама свои познати, но с нито един от тях нямаше сериозна връзка. И двамата бяха прекалено любезни, прекалено изискани и прекалено много приличаха на Джак, затова не искаше да рискува.

Входната врата отново хлопна. Този път по-леко.

— Дойдох си — извика десетгодишната Джил от антрето, захвърли учебниците на пода и се втурна към кухнята. Застана на прага и заплашително постави ръце на кръста си, съгледала Джейсън да похапва. — Надявам се, не сте изяли целия пай.

— Ще ти излязат брадавици, ако се ядосваш толкова — подигра ѝ се Джейсън. — Има за всички.

Джил погледна сериозно майка си и двете едновременно извикаха:

— Някой определи ли ти среща?

Джейсън отговори вместо Даян:

— Не, никой. Има само пет дни на разположение да намери порядъчен мъж, но всичко, което казва, е, че работи по въпроса.

— Мамо... — Кафявите очи на Джил издаваха безпокойство.

— Деца, моля ви!

— Всички ще отидат на вечерята — съобщи Джил, сякаш Даян не го знаеше. — Ти трябва да бъдеш там, просто трябва да бъдеш! Казах на приятелите си, че ще отидеш.

Натискът продължаваше. Въпреки това, тя им се усмихна ведро и ги увери, че няма за какво да се тревожат.

След около час, докато приготвяше вечерята, Даян чу как Джил и Джейсън си говорят във всекидневната, сгушени пред телевизора. Планираха любовния ѝ живот и умуваха кой ще е най-добре да я заведе на празника. По всяка вероятност бяха се спрели на онзи с перуката.

— Нещо нередно ли има? — надникна Даян.

Беше необичайно да гледат телевизия по това време и още по-необичайно — между тях да цари такова разбирателство. Явно бяха пуснали телевизора, за да не чува разговора им. Изгледаха я виновно, но Джейсън пръв се окопити:

— Нередно ли? Приказваме си с Джил, това е всичко. Искаш ли да ти помогна?

Само това предложение беше достатъчно доказателство, че нещо заговорничат.

— Джил, ще подредиш ли масата за вечеря? — Даян им обърна гръб и се върна в кухнята.

Бяха намислили нещо, но какво — Даян можеше само да гадае. Без съмнение в заговора беше замесена и баба им.

Докато Джил подреждаше приборите, Джейсън се обади по телефона, но така мърмореше в слушалката, че тя нищо не можа да разбере.

Подозренията на Даян се потвърдиха, когато майка ѝ пристигна малко след вечеря. Джейсън и Джил веднага излязоха от кухнята под предлог, че имат да пишат домашни. Доста подозрително!

— Искаш ли малко чай, мамо? — предложи Даян, за да отложи неприятния разговор. Не трябваше да е Шерлок Холмс, за да се досети, че децата бяха извикали баба си като последно спасение.

— Ако няма да ти създаде проблеми.

Това беше обичайният отговор на майка ѝ.

— Не, няма да ми създаде проблеми.

— Тогава ще пия чай.

Заради вечерния си курс по аеробика Даян предварително се бе преоблякла с намерението да се измъкне, без да я забележат.

— Преди да попиташ, а аз знам, че ще го направиш — каза тя учудващо търпеливо, — държа да ти съобщя, че никой още не ми е определил среща за празника на Свети Валентин.

Майка ѝ бавно поклати глава, като че ли Даян току-що беше казала нещо извънредно важно. Разбиранията на Марта за живота бяха доста остарели.

Винаги започваше със заобикалки. Даян много обичаше майка си, но никой на този свят не беше способен да я ядоса по-бързо.

— Ти все още имаш хубава фигура — каза Марта сериозно. — Това е предимство. Наследила си кафявите очи и хубавата гъста коса от баща ти. Но всъщност трябва да благодариш на дядо си — той имаше толкова гъста коса, че...

— Мамо! Споменах ли ти, че закъснявам за курса по аеробика?

— Няма да те задържам!

— Трябва да изляза, но искам да чуя причината за твоето неочаквано посещение.

— Не се тревожи. Ще ти кажа и можеш да вървиш. Разбира се, това, което ще ти съобщи майка ти, не е толкова важно, колкото курса...

Даян преглътна. Щеше да бъде голяма грешка, ако проявеше слабост. Сервира чая и седна срещу майка си.

— Кожата ти все още е толкова свежа...

— Мамо — предупреди Даян, — няма нужда да ми казваш всичко това. Знам, че имам хубава кожа. Знам, че имам хубава фигура и гъста дълга коса. В края на краищата, познавам себе си най-добре.

— О-о-о — възпротиви се Марта, — ето тук грешиш!

Ако беше на петнайсет години, майка ѝ щеше да я плесне през ръцете, но сега, на трийсет и три, Марта използваше друга тактика. Караше я да се чувства виновна.

— Не ми остава много време...

— Мамо!

— Не, изслушай ме. Аз съм жена на възраст и имам право да кажа това, което мисля, защото Господ може да ме извика при себе си по всяко време.

Даян сложи лъжичка захар и бавно разбърка чая, докато събере мислите си. Облакът се на масата и пийна от чая.

— Слушам те.

Майка ѝ очевидно се бе успокоила.

— Загубила си вяра в себе си.

— Не, не е вярно.

Марта Джейнс се подсмихна.

— Джак те напусна и това те кара да мислиш, че вината е в теб. Но това, което не разбираш, е, че той щеше да го стори, дори да беше красива като Мерилин Монро. Причината е в самия него.

Разговорът вземаше нежелан обрат. Даян предпочиташе да не говори за Джак. Нямахме смисъл да се рови в миналото и да отваря стари рани. Джак си беше отишъл, но животът продължаваше. Фактът, че майка ѝ спомена бившия ѝ съпруг, я изненада.

— Боже мой! — възкликна Даян, поглеждайки часовника.

— Днес следобед — задържа ръката на дъщеря си Марта — срещнах един хубав млад мъж в месарницата. Мари Цимерман ми разказа за него и аз отидох да си поговорим.

— Мамо...

— Замълчи и слушай! Той е разведен, но по вина на жена му. Прави чудесна кървавица, която се топи в устата. Настоя да я опитам. Никога не съм яла толкова хубава кървавица. Мъж, който прави такъв деликатес, би бил дар божи за всяко семейство. — О, Господи! Майка ѝ вече я виждаше омъжена за този тип. — Разказах му всичко за теб и той любезно предложи да излезете заедно.

— Мамо, моля те! Вече ти казах, че няма да ходя на нито една от срещите, които ми уреждаш.

— Джеръм е чудесен. Той е...

— Не искам да бъда груба, но наистина трябва да тръгвам. — Даян бързо стана, облече се и извика на децата, че ще се върне след час.

Чак когато се качи в колата, тя осъзна, че чакаха да им съобщат дали е решила с кого да отиде на проклетата вечеря.

ВТОРА ГЛАВА

— По дяволите! — промърмори Даян, докато за десети път проверяваше портмонето си. — По дяволите! — повтори пак и тръшна обемистата си кожена чанта върху колата. По закона за всемирната гадост започна и да вали!

Даян въздъхна и се върна в Общинския център на Порт Блосъм, решена да потърси съдействие.

— Изглежда съм си забравила ключовете в колата.

— О, горката! Има ли някой, на когото да се обадиш?

— Член съм на автомобилния клуб и ще се опитам да извикам някой от тях да ми помогне. Искам да се обадя и вкъщи, за да ги предупредя, че ще закъснея. Нали ще ми позволите да използвам телефона?

— Разбира се — усмихна се мило младата жена. — Но побързайте, затваряме след петнайсет минути.

След половин час Даян все още стоеше облегната на колата си и нервничеше, когато пристигна един червен аварийен джип. Шофьорът, когото Даян не можа да познае в тъмното, паркира до нея, подаде глава и извика:

— Вие ли сте дамата, която позвъни, че си е забравила ключовете в колата?

— Ами... Как да ви кажа, не съвсем, защото ми е много приятно да си седя под дъжда по трико за аеробика — саркастично промърмори Даян.

Той се засмя, изключи мотора и скочи от колата.

— Предполагам, че днес просто имате лош ден.

Тя кимна и се почувства неудобно заради излишната си грубост. Той изглеждаше толкова приятелски настроен.

— Защо не се качите в джипа на топло, докато действам? — Той отвори вратата и я покани.

Даян се усмихна едва-едва:

— Не мога да ви откажа след нелюбезния ми отговор преди малко.

— Няма нищо!

Тя се улови, че го разглежда с интерес. Носеше работен гащеризон на райета, изпоцапан с грес. Казваше се Стив — името му беше избродирано с червен конец на джоба. Имаше хубава прическа, изглежда се беше подстригвал скоро. Очите му бяха топли и кафяви — тя се помъчи да намери точната дума — да, бяха нежни.

След като се увери, че се е настанила удобно в джипа, Стив се приближи до нейната кола и освети с фенерче ключалката.

Даян се показа от прозореца и подвикна:

— Обикновено не правя такива неща. Никога преди това не съм си забравяла ключовете в колата. Не знам защо го направих. Случайност!

Той се върна при джипа и каза весело, докато измъкваше изпод седалката кутия с инструменти:

— Всеки прави грешки! Не се притеснявайте.

— Напоследък много ми се струпа на главата — оправда се Даян. Той се изправи, погледна я и кимна съчувствено.

И лицето му е хубаво, дори доста приятно. Направо си беше готин. Гащеризонът не го загрозяваше, напротив — правеше го помъжествен. Беше внимателен и приятелски настроен, макар Даян отдавна да смяташе, че такива мъже са изключителна рядкост. Беше ѝ простено, защото да стоиш сам навън в дъждовна нощ означаваше тъкмо това — да нямаш приятели, макар че почти всички жители в малкото градче се познаваха.

Стив се върна при колата ѝ и започна да човърка ключалката. Даян не я свърташе на едно място.

Слезе и се приближи към него.

— Тревожи ме вечерята.

— Каква вечеря?! — Стив вдигна поглед.

— Общинският център организира вечеря по случай празника на Свети Валентин тази събота. Моите деца ме карат да отида, дори са се обзаложили, че ще си намеря кавалер. Сякаш е въпрос от национално значение да бъда там.

— Разбирам. А защо не ви заведе съпругът ви?

— Разведена съм — каза Даян. — Е, никой не го очакваше след дванайсетгодишен брак. Явно сме се заблуждавали, че имаме добро семейство. Джак веднага се ожени повторно и сега живее в Бостън. — Даян не знаеше защо започна, но след като веднъж заговори, не можеше да спре. Нямахме навика да разказва за личния си живот на непознати.

— Не ви ли е студено?

— Не, благодаря ви. — Не беше съвсем вярно — студено й беше, но повече се тревожеше, че няма кой да я заведе на глупавата вечеря за празника на влюбените. Съмняваше се, че Джейсън, Джил и майка й ще приемат пневмонията като извинение да не отиде.

— Сигурна ли сте? Май треперите.

Тя потърка длани и избегна въпроса.

— Майка ми предложи да отида с Джеръм.

— Кой е Джеръм?

— Ами... Тя все ги намира едни... Смята, че имам нужда от покровителството й, за да не се опаря отново.

Стив я погледна доста озадачен.

— Среците имам предвид — обясни Даян. — Е, ходих почти на всички, които тя ми уреди, макар че...

— Преживяхте разочарование?

— Нещо повече! На една от тях мъжът си запали салфетката.

Стив се засмя.

— Хей, не беше никак смешно! Много се изплаших. Той се паникьоса и започна да размахва горящата салфетка, докато не дойде собственикът с пожарогасител и не предотврати пожара. Сега този злощастен епизод ми се струва доста забавен, но тогава...

Погледът на Стив задържа нейния.

— Предполагам, че сте имала и други разочарования?

— Нито едно, за което да искам да си спомням.

— Значи майка ви пак е започнала със срещите?

Даян кимна.

— Само че сега е спечелила и децата ми за съюзници. Мама попаднала на някакъв месар, който се е специализирал в... Е, няма значение. Важното е, че ако не си намеря кавалер за глупавата вечеря в близките дни, ще трябва да отида с Джеръм.

— Може би няма да е толкова лошо — каза той.

Даян не долови ирония в гласа му.

— Колко мило от ваша страна да го кажете — промърмори тя и скръсти ръце. Нервно обиколи колата два пъти и продължи: — Децата дори са ме инструктирали какъв мъж трябва да търся.

— О-о!

Даян не беше абсолютно сигурна дали я е чул. Ключалката щракна и той отвори вратата. Взе ключовете от таблото и ѝ ги подаде. Даян му благодари и тръгна да се качва в колата.

— Джейсън и Джил, децата ми, искат да се появя там с някой висок, мургав, красив... — Тя спря рязко и се подпря на колата.

Стив я изгледа странно.

— Госпожо, добре ли сте?

Даян потърка с пръсти слепоочието си и кимна.

— Да, струва ми се. — Тя вдиша дълбоко и тръгна към уличната лампа. — Имате ли нещо против да дойдете за минута?

— Аз!

— Моля ви!

Той повдигна рамене и я последва.

Идеята бързо се оформяше в главата ѝ. Той със сигурност беше висок — поне метър и деветдесет и напълно подхождаше на нейния ръст. И беше мургав, с тъмнокестенява коса. А че беше красив, това беше забелязала веднага.

— Нещо нередно ли има? — несигурно попита той.

— Не — усмихна се Даян смутено, въпреки че това, което се канеше да му предложи, сигурно щеше да го шокира. — Между другото, на колко години сте? Трийсет? Трийсет и една?

— Трийсет и пет.

— Това е добре. Дори чудесно! — Няколко години по-стар от нея. Децата щяха да го одобрят.

— Добре?! Чудесно?! — недоумяваше той.

— Женен ли си?

— Глупости! Никога не съм се женил, въпреки че веднъж за малко да го направя. — Той сбърчи вежди подозрително.

— Още по-добре. Предполагам, че нямаш ревнива приятелка или луда любовница, която дебне наоколо да убие съперницата.

— Не, нямам.

Даян въздъхна облекчено.

— Чудесно!

— Вратата на колата ви е отключена — каза той, нетърпелив да си тръгне. — Бъдете спокойна, ще запиша номера ви в автомобилния клуб.

— Да, благодаря. — Тя продължаваше да стои със скръстени ръце и да се взира в него под светлината на уличната лампа. Дявол да го вземе, той изглеждаше по-добре, отколкото ѝ се бе сторило в началото. — Имаш ли приличен костюм?

— Да — засмя се той.

— Имам предвид елегантен, не този, който си носил при връчването на дипломите в гимназията.

— Костюмът ми наистина е хубав.

Даян не искаше да го обиди, но трябваше да пита за всичко.

— Чудесно, чудесно... А какво ще кажеш да изкараш допълнително трийсет долара в събота вечер?

— Извинете, не ви разбрах?

— Предлагам ти трийсет долара, за да ме придружиш на вечерята в чест на Свети Валентин.

Стив не повярва на ушите си. Тази май беше избягала от лудницата.

— Слушай, разбирам, че е малко необичайно, но ти си идеалният мъж. Точно този, който децата ми очакват да ме придружи, а пък и да си призная, нямах време да набирам други доброволци. Суперменът все още не се е появил, ако разбираш какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам.

— Влез ми в положението, някой трябва да ме придружи. Ти си подходящ за целта и вероятно имаш нужда от малко допълнителни средства. Разбирам, не е много, но мисля, че трийсет долара са добра цена. Вечерята започва в седем и ще свърши към девет. Ще спечелиш по петнайсет долара на час!

— Моля?!

— Знам какво си мислиш, но те уверявам — не съм луда! Имам златна кредитна карта, а банките не издават такива на кой да е.

— А карта за библиотека имаш ли?

— И такава имам, но на една от книгите е изтекъл срокът за връщане. Мислех да я върна утре... — Тя започна да рови в

портмонето си, за да му покаже и двете карти, но спря, разбрала, че я подиграва.

— Госпожо...

— Даян Уилямс — каза тя, като пристъпи напред и подаде ръка. Дългите му силни пръсти стиснаха нейните, закачливият му поглед се задържа на лицето ѝ, след което обходи тялото ѝ с нескрит интерес. В очите му просветна нежност. Жестът, макар и незначителен, убеди Даян, че точно той беше мъжът, който търсеше. За сетен път тя започна да му обяснява:

— Съзнавам, всичко това звучи малко налудничаво. Не те обвинявам, задето ме вземаш за смахната. Не съм луда, успокой се. Всяка неделя ходя на църква, в свободното си време помагам в началното училище и на мажоретките към футболния отбор в началото на сезона, през есента.

— Защо избра точно мен?

— Е, малко сложен въпрос. Как да ти кажа... Заради хубавите ти очи, а пък и когато ми предложи да се скрия от дъжда в джипа, въпреки че само ръмеше... — Тя спря и си пое дълбоко дъх. — Тогава разбрах, че имаш благородно сърце и че би се съгласил да участваш в този...

— Фарс — довърши той вместо нея.

Даян кимна и го погледна в очите. Самоувереността ѝ се бе стопила. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да признае истината.

— Отчаяна съм. Само една отчаяна жена би постъпила така.

— Събота вечер ли каза?

Както ѝ работеше късметът, той внезапно можеше да си спомни, че вече има планове за вечерта. Нещо важно, като например да чисти трофеите си от състезания по боулинг.

— От седем до девет. Обещавам ти, че няма да те задържам повече. Ако мислиш, че трийсет долара не са достатъчно...

— Дори са достатъчно!

Тя въздъхна облекчено.

— Това значи ли, че си съгласен?

Стив кимна, но явно продължаваше да обмисля предложението.

— Добре — съгласи се той накрая. — Не съм свикнал да отказвам на жена, изпаднала в беда.

ТРЕТА ГЛАВА

— Здравейте! — втурна се Даян в къщата и спря чак сред хола. Всички я изгледаха втрещено.

— Какво се е случило? — попита Джейсън недоумяващо.

— Изглеждаш ужасно! — възкликна Джил.

— Като нещастното сираче от приказката, скъпа — уточни майка й. Тя плетеше на една кука толкова бързо и нервно, че преждата скриптеше между пръстите й.

— Нали позвъних, за да ви кажа, че ще закъснея!

— Но не ни предупреди, че ще се давиш. Какво се е случило?

— Забравих ключовете в колата — нали вече ви обясних!

Джил отиде при майка си, хвана я за ръка и я поведе към огледалото. Даян се ужаси от това, което видя. Дългата й гъста коса висеше на сплъстени мокри кичури по раменете. Тушът за мигли, който уж не би трябвало да се размазва, бе оставил черни следи по бузите й. Беше мокра до кости и изглеждаше така, сякаш я бе влачил порой.

— Господи! — прошепна тя. Стомахът й се сви, като си спомни странното изражение на Стив и думите му, че сигурно има „лош ден“. И с право! Изглеждаше като излязла от приют.

— Защо не се качиш горе и не вземеш горещ душ? — предложи майка й. — Ще се затоплиш.

Даян осъзна неудобното положение, в което бе изпаднала и побърза да се съгласи. Както винаги, майка й беше права.

Появи се отново след половин час, облечена в дебел халат и пухкави розови пантофи. Вече се чувстваше по-добре.

Даян набързо прехвърли през ума си случилото се тази вечер, докато пиеше чай. Дори Стив да беше се съгласил само от съжаление да я придружи на вечерята, нея какво я интересуваше... Важното беше, че има с кого да отиде. Трябваше по-скоро да разкаже на семейството си, за да я оставят на мира.

— Между другото — подхвърли тя небрежно, щом влезе във всекидневната, — намерих си кавалер за събота вечер.

В стаята се възцари мълчание. Дори телевизорът сякаш заглъхна. Синът ѝ, дъщеря ѝ и майка ѝ бавно извърнаха глави и се вторачиха в нея като хипнотизирани.

— Не ме гледайте така! — засмя се Даян. — Нали ви казах, че работя по въпроса! Никой не ми вярваше, че мога и сама да си уредя среща.

— С кого? — попита Марта и присви очи с недоверие.

— О, значи наистина не ми вярвате! Името му е Стив Крейтън.

— Кога го срещна?

— Ами... — Даян не бе подготвена за подробен разпит. — Преди няколко седмици. Срещнахме се случайно тази вечер и той ме попита дали си имам кавалер за празника. Казах му, че нямам, и тогава той предложи да отидем заедно. Чудесно, нали?

— Стив Крейтън!? — Марта повтори още веднъж името бавно, на срички, като се мъчеше да си спомни откъде ѝ е познато.

— Досега не си споменавала нищо за него. — Джейсън я погледна обвинително. Седна на килима и подпря брадичка на коленете си — явно обмисляше неочаквания обрат на събитията.

— Ами да, иначе нямаше да ме оставите на мира.

Марта размотаваше нервно кълбото.

— Как се срещнахте вие двамата?

Даян изобщо не беше готова да отговаря на такива въпроси. Бе се заблудила, че ако им съобщи за Стив, това ще бъде достатъчно. Колко наивно от нейна страна!

Те очакваха подробности. Изчерпателни! Но единственото, което Даян можеше да направи, беше да ги измисли. Щеше да ги разочарова, ако признае, че го е срещнала едва тази вечер, и на ръба на отчаянието си му е предложила пари, за да я придружи.

— Срещнахме се... преди няколко седмици в супермаркета — обясни тя, като се запъваше и избягваше погледите им. Молеше се с това да задоволи любопитството им. Но когато спря да отпие от чая, и тримата продължиха да я гледат в очакване.

— Продължавай! — подкани я Марта.

— Аз... Аз разглеждах замразените храни и... Стив също беше там... Той ми се усмихна и се представи.

— Какво каза след това? — попита Джил, жадна за подробности. Очевидно и Марта споделяше интереса на внучката си, защото остави настрана кълбото и куката и насочи цялото си внимание към Даян.

— След като се представи, той каза, че тези нискокалорични храни със сигурност не са за мен, защото изглеждам чудесно.

Думите трудно се откъсваха от устата ѝ. Трябваше да е много отчаяна от живота, за да се осмели да сподели подобни фантазии със семейството си.

— Колко романтично! — възкликна Джил.

Но Джейсън се намръщи.

— Този ми изглежда много банален. Един истински мъж никога не би отишъл при дама и не би ѝ казал нещо толкова плоско.

— Грещиш! Стив е много симпатичен!

— Да, но май не е много умен.

— А според мен е сладък — побърза да защити майка си Джил. — Щом мама го харесва, значи и аз ще го одобря.

— Ами! Толкова смотаняци се въртят наоколо! — почувства се длъжна да добави Марта.

Даян едва се стърпя да не напомни на скъпата си майка за срещите, които ѝ беше уреждала с мъже, принадлежащи към тази категория.

— Мисля, че трябва да се запознаем с него — заяви Джейсън загрижено. — Може да е някой психопат-убиец или нещо подобно.

— Джейсън! Говориш глупости! Освен това ще имаш възможност да се запознаеш с него в събота вечер.

— Тогава вече може да е късно.

— Джейсън има право, скъпа — намеси се Марта Джейнс. — Нищо няма да се промени, ако ни представиш този млад мъж преди събота.

— Аз... Но той вероятно е зает... Работи и...

— Какво работи?

— Ами... — Даян не можа да измисли убедителна лъжа за толкова кратко време и беше принудена да каже истината. — Кара авариен джип.

Думите ѝ бяха последвани от напрегнато мълчание. Децата и майка ѝ се спогледаха многозначително.

— Чувала съм разни истории за шофьори — процеди Марта. — Не искам да разказвам нито една от тях пред децата, ако не възразяваш.

— Мамо, ставаш...

— Джейсън е абсолютно прав. Настоявам да се срещнем с този Стив. Не можеш да имаш доверие на шофьори и на каубои.

Даян извърна очи.

Марта се опита да замаже положението:

— Не очаквам да си наясно по въпроса, Даян, след като се омъжи толкова млада.

— Ти си се омъжила за татко, когато си била на шестнайсет — всъщност омъжила си се по-млада и от мен. — Тонът ѝ бе миролюбив. Не искаше да спори, защото беше попаднала в капан.

— Да, но аз съм живяла по-дълго! — закани ѝ се Марта с куката за плетене. — Една майка ги знае тези работи.

— Баба е права — додаде Джейсън дълбокомъдрено. — Трябва да се срещнем с този Стив преди да излезете заедно.

Даян отпусна ръце безпомощно.

— Хей, мислех, че вие, децата, най-много искате да отида на тази вечеря.

— Но ние си имаме принципи — присъедини се Джил.

— Ще видя какво мога да направя — промърмори Даян.

— Покани го на вечеря в четвъртък — предложи майка ѝ. — Ще приготвя моя „Строганов“ и ябълков пай.

— Ами... той може да е зает.

— Тогава го покани в сряда — продължи да настоява Джейсън.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се съгласи.

— Добре. Ще го поканим в четвъртък.

О, Господи, в какво се забъркваше?!

На следващия ден тя се опита да се свърже със Стив. Беше ѝ дал визитната си картичка и тя я забодя на таблото за съобщения в кухнята. Не искаше да го търси, защото трябваше да му предложи още пари, ако се съгласи да дойде на вечерята в четвъртък. Не можеше да очаква от него да действа само от благородни пориви.

— „Порт Блосъм Тоуинг“ — чу се приятен женски глас.

— Обажда се Даян Уилямс. Бих искала да оставя съобщение за Стив Крейтън.

— Стив е тук. — Думите ѝ бяха последвани от превключване на линията.

— Стив на телефона — отговори познат глас.

— Здравей! — Думите заседнаха в гърлото ѝ. Тя само искаше да остави съобщение и да го помоли да ѝ се обади, когато му е удобно. Смути се, когато чу гласа му.

— Даян, ти ли си?

— Да. Как ме позна?

Той се засмя нежно и топло.

— По-добре да не ти отговарям. Проверяваш дали не съм се отметнал за събота вечер? Успокой се, не съм. Всъщност тази сутрин минах през Общинския център и взех две покани за вечерята.

— О, не трябваше да го правиш! Но все пак ти благодаря. По-късно ще ти върна парите.

— Прибави ги към другите — успокой я той.

Даян пое дъх и рече:

— Обаждам ти се, за да поговорим за децата ми.

— За децата ти?

— Да — каза тя. — Джейсън, Джил и майка ми мислят, че не е лошо да се срещнете. Опитах се да ги убедя, че ще имат тази възможност в събота, но изглежда това не ги задоволи.

— Разбирам...

— Според Джейсън тогава може да е твърде късно. Нищо чудно да се окажеш убиец или сексманиак. Майка ми пък намира за тревожен факта, че караш авариен джип.

— Да не би да искаш да си сменя работата? Ще ми бъде доста трудно да направя това до събота вечер.

— Не се безпокой. А сега за четвъртък. Канят те на вечеря. Майка ми ще направи „Строганов“ и пай с ябълки от градината на баба Смит — добави Даян, като че ли това щеше да го накара да приеме.

— Четвъртък вечер?

— Ще ти дам още десет долара.

— Десет долара?! — По гласа му пролича, че се засегна и Даян автоматично вдигна цената.

— Добре, петнайсет, но повече не мога. Семейен бюджет, нали разбираш... — Явно тази сделка щеше да ѝ излезе солено. Поканите за вечерята бяха на символичната цена от петнайсет долара, но тя

трябваше да му върне сумата. Освен това му дължеше трийсет долара за това, че ще ѝ бъде кавалер, а сега и още петнайсет, ако се съгласеше да дойде в четвъртък.

— Петнайсет! Сделката е сключена. Нещо друго?

Даян затвори очи. Наближаваше най-лошата част.

— Да — преглътна. — Има още едно нещо. Аз... аз исках да знаеш, че обикновено не изглеждам толкова зле.

— Хей, и преди ти казах — не се притеснявай, онзи ден не ти вървеше и толкова.

— Не искам да си мислиш, че ще те изложи в събота. Там може да има твои познати и след като направих такъв въпрос от това дали имаш приличен костюм и всичко останало... Е, добре, помислих си, че ще се чувстваш спокоен, ако знаеш, че... — Тя млъкна, затвори очи и заяви: — Реших да не си слагам повече туш за мигли!

— Благодаря, че ме предупреди. Сега съм сигурен, че ще спя по-добре.

Даян реши да не обръща внимание на ироничната му забележка, още повече, че си я беше изпросила. Тя не можеше да си обясни защо, но в присъствието на този мъж езикът ѝ се заплиташе. Може би му изглеждаше пълна глупачка. Да плаща на мъж, за да я придружи на тържество! С положителност не би го написала в мемоарите си.

— А, и още нещо — каза Даян, решена да приключи с неприятната част. — Моите близки ми зададоха няколко въпроса за... нас. Как сме се срещнали и така нататък. Няма да е зле да ги обсъдим, за да не се изложи.

— Искаш ли да го направим на кафе по-късно?

— Кога?

— Да кажем в седем, в „Панкейк“. Не се безпокой, аз плащам.

Даян трябваше да преглътне саркастичния намек.

— Добре, но не разполагам с много време.

— Обещавам да не те задържам повече от необходимото.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Добре — започна Стив подозрително, след като сервитьорката донесе кафето. — И как сме се срещнали?

Даян сниши глас и му разказа за случайната среща в супермаркета на щанда за нискокалорични храни. Беше доста унизително да повтаря собствените си фантазии и пред Стив.

Той я изгледа недоверчиво, когато свърши.

— Шегуваш ли се?

Даян се обиди. Той се подиграваше на романтичните ѝ измислици, а тя дори не беше споменала за симфонията на Римски-Корсаков или за камбаните!

— Нямах време да измисля нещо по-добро. Джейсън ме изненада с въпроса и не бях подготвена.

— Той как реагира на тази история?

— Каза, че сигурно си доста схванат с жените.

— Не го обвинявам. Е, не се тревожи — рече Стив намръщено. — Разчитай на мен за четвъртък. — Каза го така, сякаш задачата, която си поставяше, е извънредно трудна.

— Добре. Само не ме изкарвай по-голяма глупачка, отколкото съм. Разбираш, нали?

— Ще направя каквото мога.

Всъщност Даян не можеше да го обвинява. Всичко отиваше от лошо към по-лошо и за това беше виновна единствено тя. Кой можеше да си представи, че една вечеря ще ѝ причини толкова неприятности!

Докато отпиваха от горещото кафе, Даян разглеждаше мъжа срещу себе си. Тя с изненада откри, че Стив Крейтън изглежда още по-привлекателен от първия път, когато го видя. Беше облечен в спортни панталони и дебел пуловер с цвят на пшеница. На лицето му бе изписана дежурната усмивка. На светло очите му бяха тъмнокафяви, с цвета на косата. Да, той наистина беше един състрадателен и добронамерен мъж! Никой друг на негово място не би се съгласил на това без някакъв съществен мотив.

— Май не те описах много точно на децата ми — призна Даян. Те продължиха да я разпитват за Стив, когато се върнаха от училище. Джейсън си остана скептично настроен, а Джил, винаги склонна към романтика, не спираше да разпитва за подробности. Даян не можеше да си представи от кого е наследила това качество.

— Ще направя всичко възможно да оправдая образа, който си ми създаде — увери я Стив.

Даян отметна кичур от лицето си и се облегна на масата.

— Слушай, съжалявам, че те въвлякох в тази история.

— Няма връщане назад — платих в брой поканите за вечерята.

Намекът за това, което му дължеше, не можеше да се преглътне лесно. Тя извади от чантата чековата книжка.

— Да ти напиша чек за поканите, докато не съм забравила.

— Не, недей — отхвърли той предложението ѝ.

Въпреки това Даян настоя. Ако му плащаше на части, нямаше да се затрудни. Ясно съзнаваше, че когато всичко свърши, ще е похарчила сума, колкото за една почивка на Хаваите.

След като подписа чека, без да вдига поглед, тя рече:

— А ако прибавя още пет долара, мислиш ли, че ще можеш да изглеждаш... и безумно влюбен?

— Безумно влюбен ли? — повтори той недоумяващо.

— Нали разбираш, влюбен до уши.

— Влюбен до уши...

Той отново го повтори, като че ли му говореше на чужд език.

— Поне очарован — опита тя за трети път, толкова високо, че привлече вниманието на сервитьорката. Тя се приближи и доля почти пълните им чаши.

— Какво точно имаш предвид?

— Ами да изглеждаш така, сякаш ме намираш привлекателна — прошепна тя, като се надвеси над масата.

— Разбирам. Ето какво значело „безумно влюбен“. — Той отпи още една глътка кафе и на Даян ѝ се стори, че го направи нарочно, за да прикрие усмивката си.

— Какво толкова смешно има? — Тя се опари с кафето, но нито стисна устни от болка, нито посегна към чашата с вода. Стоически понесе всичко. Игра на достойнство!

— Нека да видим дали съм те разбрал правилно — каза Стив. — За още пет долара искаш от мен да изглеждам „влюбен до уши“.

— Да — отговори Даян с апломб.

— Ще го направя, разбира се — засмя се той и тя се почувства още по-глупаво. — Само че не съм много сигурен как. — Той се изправи и за миг затвори очи.

— Стив? — прошепна Даян, като се огледа наоколо с надеждата, че никой не ги наблюдава. Той изглеждаше така, сякаш медитираше. — Какво правиш?

— Опитвам се да изглеждам влюбен до уши.

— Хей, ти майтапи ли си правиш с мен?

— Ни най-малко. Щом ми предлагаш цели пет долара, значи е много важно за теб. Искам да го направя, както трябва.

— Виж, няма да го правиш заради мен, а заради десетгодишната ми дъщеря, която е доста романтична. Джил беше толкова развълнувана от начина, по който сме се запознали! И аз... се надявах, че няма да имаш нищо против да... Е, ти знаеш. — Беше сигурна в едно — сгреши, като му предложи да се преструва на влюбен.

— Ще се опитам.

— Ще съм ти благодарна!

— Така става ли? — Стив я погледна, наклони глава на една страна и премрежи очи. Усмихна се нежно и от него се изтръгна чувствена въздишка. След миг размисъл той притисна ръце към сърцето си и въздъхна развълнувано.

— Да не би да имитираш санбернар? — Даян все още не беше сигурна дали ѝ се подиграва или сериозно репетира. — Наистина приличаш на... куче. Джейсън е прав — ти май си малко схванат.

— Но аз само се опитвам да изглеждам безумно влюбен — настоя Стив. — Мислех, че точно това искаш. — И той повтори етюда.

— Престани да се подиграваш! — Даян захвърли салфетката си на масата и стана. — Четвъртък вечер, шест часа, и моля те, не закъснявай! — Тя си взе чантата и излезе от ресторанта.

Стив я последва до колата.

— Е, добре, съжалявам. Прекалих.

Даян кимна. Тя също беше прекалила. Наистина ѝ се искаше да бъде очарован от нея, а да не се преструват заради Джил. Стив беше

красив и мил, но тя не биваше да си въобразява, че може да се влюби в нея.

Негласното признание я шокира. Защитната стена, градена около сърцето ѝ три самотни години, започваше да се руши. Тя не можеше да обясни защо този шофьор я караше да се чувства уязвима и беззащитна.

— Бих искал да опитаме още веднъж — каза той. — Само...

— Да? — Колата ѝ беше паркирана на неосветено място. Лицето на Стив беше в сянка и тя не можеше да разбере дали е искрен или пак имитира чувства.

— Проблемът е — поде несигурно той, — че ние дори не сме се целунали. Не искам да бъда нахален. Очакваш от мен да имам точно определено изражение, но ще ми бъде трудно да се преструвам, без да сме имали някаква... интимна близост.

— Разбирам. — Сърцето на Даян лудо препускаше.

— Ще ми разрешиш ли да те целуна?

Нямаше голям избор. Но пък нямаше и какво да губи.

— Добре, щом настояваш.

Тя си пое дълбоко дъх, затвори очи и повдигна лице към неговото. След като чака достатъчно дълго, Даян отвори очи.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не мога да го направя!

Дълбоко смутена, Даян сложи ръце на хълбоците си.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Изглеждаш така, сякаш ще бъдеш принесена в жертва на жестоко божество.

— Моля? — Даян не можеше да повярва. Та тя правеше точно това, което той предложи.

— Не мога да целуна жена, която изглежда така, сякаш го прави против волята си.

— Ти ми казваш, че съм... О-о, да, да! — Прекалено ядосана, за да говори, тя хвана Стив за лакътя и го повлече към джипа, който беше на няколко метра от нейната кола. Скочи върху стъпалото, погледна го отвисоко и се почувства значително по-добре. Очите ѝ пламтяха, а неговите бяха изпълнени с искрен интерес.

— Даян, какво смяташ да правиш?

— Ще ти покажа, че навремето се целувах доста добре!

— Не се съмнявам.

— Току-що показа, че се съмняваш. Сега ме чуй и слушай добре, защото няма да повтарям. — Спря и размахва показалец под носа му. Да, той беше прав, тя въобще не беше възхитена от малкия му експеримент. Целувката, макар и невинна, щеше да промени отношенията им. Да целуне Стив обаче беше истинско изпитание. И това я разтревожи.

— Слушам те. — Възвърнала самообладанието си, тя отмести поглед и слезе от стъпалото, защото се почувства глупаво. — Какво толкова се каниш да ми кажеш, че дори размахваш показалец под носа ми? — настоя Стив.

Нямаше избор — трябваше да довърши започнатото.

— Когато бях в гимназията на момчетата им харесваше да се целуват с мен.

— И сега ще им хареса — каза Стив нежно, — ако ги окуражиш малко.

Тя го погледна и трябваше да премигне, за да потисне предателските сълзи. Не биваше да се измъчва вечно заради това, че съпругът ѝ я изостави. Джак я потопи в море от мъка. Преди винаги бе се чувствала самоуверена и сигурна, а сега — напротив, бе мнителна и нерешителна.

— Хайде — каза Стив, като хвана нежно раменете ѝ, — нека опитаме. — И леко докосна с устни нейните. Изведнъж чувствата, които Даян беше таила дълбоко в сърцето си, избухнаха с неописуема сила.

Ръцете на Стив потънаха в косите ѝ. Пръстите му заиграха с дългите ѝ кичури. Беше нежен и обаятелен.

Тя се изненада, когато езикът му разтвори устните ѝ, но отговори на целувката.

Бавно и неохотно Стив откъсна устни от нейните. Цяла една дълга минута Даян не посмя да отвори очи. Когато вдигна клепки, видя Стив да я гледа втренчено.

Той премигна.

И тя премигна.

Но след секунда той отново се наведе над нея.

Неспособна да го спре, Даян въздъхна и се отпусна в силните му ръце. Краката ѝ се подкосиха, главата ѝ се замая. Ръцете ѝ се плъзнаха

по врата му и се ключиха около яката на плетения пуловер.

Целувката беше дълга и истинска. Това беше най-хубавата целувка, която Даян бе получавала някога — и най-страстната.

Когато накрая всичко свърши, Стив вдигна очи и се усмихна нежно. В продължение на един дълъг миг никой не продума.

— Не вярвам да имам никакви проблеми — в състояние съм да изглеждам безумно влюбен — прошепна той.

ПЕТА ГЛАВА

— Стив пристига! — извика Джейсън и пусна пердето на прозореца във всекидневната. — Току-що зави с колата по алеята.

Веднага след него, като ехо, се обади Джил.

— Дошъл е с джипа. Той е червен и...

— И е дяволски готин! — похвали Джейсън колата в типичен тийнейджърски стил.

— Какво ви казах? — измърмори наежено Марта, докато наглеждаше своя „Строганов“. — Да кара червен джип! — Гласът ѝ заплашваше да премине в истерия. — Няма съмнение, този мъж е дяволско изчадие!

— Мамо, „дяволски“ за Джейсън означава „страхотен“.

— Никога не съм чувала по-абсурдно нещо през живота си.

Точно в този миг се позвъни. Даян захвърли престилката и отиде да го посрещне в антрето. Джейсън, Джил и майка ѝ я изпревариха.

— Мамо, моля те, отдръпнете се малко. Джейсън! Джил! Ще ми направите ли път?

И тримата отстъпиха неохотно назад. Но в мига, в който Даян сложи ръка на дръжката на вратата, те отново се приближиха.

— Деца, мамо, моля ви! — ядоса се тя.

Джейсън и Джил влязоха с нежелание в хола и седнаха пред телевизора. Марта обаче отказа да се прибере.

Звънна се втори път и след като Даян погледна майка си и не получи никакъв знак, отвори вратата. На прага стоеше Стив с огромен букет червени рози в едната ръка и голям плюшен мечок в другата.

Даян премигна слисано, като изчисли колко струват розите и мечока. Та тя не можеше да си позволи и карамфили! И ако беше сметнал за необходимо да донесе плюшен мечок, защо не беше избрал по-малък и по-евтин?

— Може ли да вляза? — попита той след дълга пауза.

Марта побутна дъщеря си и се усмихна мило.

— Вие трябва да сте Стив? Колко се радвам да ви видя! — възкликна тя, сякаш обожаваше всички шофьори.

Даян се усмихна и покани Стив. Джейсън и Джил изникнаха отново и наблюдаваха с нескрит интерес новия познат на майка им. След като беше видял червения джип, всички опасения на Джейсън относно Стив изчезнаха. Той беше спечелен.

— Стив, бих искала да ти представя семейството си.

— Значи ти си Джейсън — протегна ръка Стив. — Радвам се да се запозная с теб, момчето ми. Майка ти ми е говорила много за теб.

Джейсън засия.

Стив се обърна към Джил и ѝ подаде огромния мечок.

— А това е за теб. Искях да подаря нещо специално на дъщерята на Даян, но не можах да измисля друго. Надявам се, не си разочарована.

— Обичам мечета! — извика Джил и прегърна огромната играчка. — Мама ли ти каза?

— О, не! — ослепително се усмихна Стив. — Просто предположих, че ще ти хареса.

— Благодаря ти, много ти благодаря! — Тя залюля мечока и се затича нагоре по стълбите. — Веднага ще го сложа в леглото си.

Стив я проследи с поглед и се обърна към Даян. За един кратък миг тя се помъчи да му намекне, че преиграва. Той се намръщи, но бързо се съвзе и подаде розите на майка ѝ.

— За мен? — извика Марта и сложи ръка на устата си, очарована от жеста. — О, не трябваше! Господи, не мога да си спомня последния път, когато мъж ми е подарявал рози. — И тя тайно избърса очи с крайчеца на престилката. — Толкова са красиви!

— Мамо, няма ли да ги сложиш във вода? — подкани я Даян.

— О, скъпа, да, трябва. Много мило от твоя страна, Стив! Много мило...

— Джейсън, иди да помогнеш на баба си.

Синът ѝ бе готов да протестира, но се примири и последва баба си в кухнята.

Когато останаха сами, Даян се обърна към Стив.

— Не мислиш ли, че се престараваш? — прошепна тя и от яд дори заекна. — Не мога да си позволя да платя всичко това!

— Не се тревожи.

— Как да не се тревожа? Ти ще ме разориш! Със скоростта, с която харчиш парите ми, ще бъда принудена да измисля друг план.

— По-тихо, ще ни чуят!

— Аз...

Стив постави пръст на устните ѝ.

— Знам един начин да те накарам да замълчиш. Не ме карай да го прилагам. Ще направим лошо впечатление, ако те целуна толкова скоро след пристигането ми.

— Да не си посмял!

Усмивката му я накара да си помисли, че той наистина ще го направи.

— Само се опитвам да изглеждам лудо влюбен!

— Не се престаравай! Трябва да ми отваряш вратата и да ми държиш стола — това е всичко, което искам. Първо си въртиш очите, като че ли изпадаш в амок, задъхваш се като санбернар, след това похарчваш цяло състояние...

— Вечерята е готова — извика Марта от кухнята.

Даян му хвърли последен гневен поглед. Стив я последва и ѝ държа стола.

— Сега доволна ли си? — прошепна той в ухото ѝ, когато Даян сядаше.

Малко след това и петимата се наредиха около масата. Майка ѝ каза молитвата, а Даян се помоли наум Стив да им направи добро впечатление, и все пак не прекалено добро.

Започнаха с ордъовър, продължиха със „Строганоф“, салата от маруля и краставици и завършиха с домашно приготвени кифли. Тогава Джейсън поде темата, която едва се сдържаше да не коментира от самото начало.

— Мама каза, че сте се срещнали в супермаркета.

Стив кимна.

— Тя беше застанала по средата на пътеката и трябваше да я помоля да премести количката си, за да мога да стигна до сладкишите.

Джейсън изглеждаше доволен от уточнението.

— И аз си мислех, че се е случило нещо такова.

— Моля? — направи се Стив на невинен.

Синът на Даян се изкашля и ги погледна, преди да продължи.

— Трябва да чуеш мамината версия за това как сте се запознали.

— Още салатата? — намеси се Даян, като подаде купата на сина си.

Джил изглеждаше объркана.

— Но не си ли се усмихнал на мама и не си ли й казал, че изглежда много добре и така нататък?

Стив използва момента, докато намазваше с масло поредната кифличка, за да събере мислите си. Даян разбра, че се мъчи да угоди и на двете й деца. Ако кажеше, че е споменал нискокалоричните храни и нейната фигура, тогава рискуваше да засегне Джейсън, според когото никой мъж с всичкия си не би казал подобно нещо. От друга страна, ако отречеше, рискуваше да нарани романтично сърчице на Джил.

— И аз бих искала да знам — включи се Марта, която бе повече от доволна, че Стив си сипа втори път от нейния специалитет. — Даян въобще не говори за тези неща. Тя доскоро дори не бе споменавала за теб.

— Ако трябва да бъда честен — рече Стив и се облегна на стола, — не мога да си спомня точно какво казах на Даян. Подразних се от това, че е препречила пътеката, но когато я помолих да я освободи, тя започна да се извинява и бързо отмести количката си. — Джейсън кимна и се успокои. — Ала когато я погледнах, не можах да не си помисля, че това сигурно е най-красивата жена, която съм виждал някога.

Джил въздъхна с облекчение.

— Не си спомням нищо такова! — отсече Даян и посегна за още една кифла. Разряза я със замах и намаза двете половини с масло. Чак тогава забеляза, че в чинията си има друга недокосната кифла.

— Смятам, че след като приключим с вечерята, ще мога да разходя Джейсън с джипа — каза Стив след няколко минути.

— Наистина ли? — Джейсън едва не подскочи от стола.

— Отдавна си го бях наумил — обясни Стив. — Знам, че всяко момче мечтае да се вози в джип.

— Прав си! — Джейсън беше толкова развълнуван, че не можеше да остане нито минута повече на мястото си.

— Когато се върнем с Джейсън, ще направим едно кръгче и с теб. Нали, Даян?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Три чифта очи я стрелнаха с укор, сякаш беше извършила държавна измяна и семейството ѝ бе принудено да я предаде на ЦРУ.

— Сигурна съм, че Даян нямаше това предвид — каза Марта и се усмихна мило на Стив. — Напоследък е много уморена и ги говори едни...

Даян погледна озадачено майка си.

— Можем ли вече да тръгваме? — нетърпеливо попита Джейсън.

— Разбира се, ако майка ти разреши. — Стив погледна Даян. Тя кимна, а Джейсън налапа остатъка от кифлата и скочи.

— Като се върнете, ще ви почерпя с ябълков пай — обеща Марта и ги изпрати до вратата.

Щом майка ѝ се върна в кухнята, Даян възмутено попита:

— За какво беше всичко това?

— Кое? — престори се на невинна Марта.

— Че съм била много изморена напоследък.

— А, това ли — престорено се сепна майка ѝ, докато почистваше масата. — Стив иска да останете малко насаме. Съвсем нормално е, затова си позволих да те извиня.

— Да, но...

— Твоето държане, скъпа, беше меко казано нелюбезно. Когато един джентълмен иска да прекара необезпокояван няколко минути с теб, редно е да се съгласиш.

— Мамо! Доколкото си спомням, ти нарече Стив дяволско изчадие. Забрави ли?

— Сега, след като го познавам, си промених мнението.

— Какво стана с месаря Джеръм? Мислех, че него си ми избрала за съпруг.

— Стив ми харесва повече. Той е добър човек и ще бъде глупаво от твоя страна да го оставиш да ти се изплъзне, като се правиш на безразлична.

— Но той наистина ми е безразличен!

Марта Джейнс побърза да поклати глава, убедена в обратното.

— Видях как ти светнаха очите, когато Стив се появи. Можеш да излъжеш всеки друг, но не и собствената си майка. Ти се влюбваш в този млад мъж и, честно казано, аз съм много доволна. Харесвам го.

Даян се намръщи. Ако очите ѝ блестяха, когато Стив пристигна, то беше от гняв, защото се чудеше как ще му плати розите и мечока.

Това, което изпитваше към него, въобще не беше романтично чувство. Или пък... беше?

Боже Господи, как така ще се влюбва в такъв мъж!

Тя продължи да се измъчва от колебания, докато зареждаше миялната машина.

— Стив наистина е симпатичен — заключи Джил. Дъщеря ѝ бе способна да нарече симпатичен дори и хунския вожд Атила, ако ѝ донесеше плюшено мече. — Прилича малко на Том Круз, не мислиш ли? — продължи Джил.

— Не съм забелязала.

Лъжа! Даян беше забелязала много повече, отколкото бе склонна да признае. Въпреки че не беше съгласна с всичко, което вършеше Стив, той си изпълняваше добре ролята. Разбира се, затова му плащаше, но той започваше да надхвърля пълномощията си.

— Сигурна съм, че от Стив Крейтън би излязъл добър съпруг — промърмори Марта замислено и извади пая от печката. — Всъщност си мислех колко хубаво ще бъде да се ожените през лятото. Много по-лесно е да накараш роднините да пътуват, когато времето е хубаво. Най-добре ще е през юни или юли.

— Мамо, моля те! Стив и аз едва се познаваме.

— Напротив — каза Стив, който тъкмо влизаше в кухнята. Той застана зад Марта и вдъхна аромата на ябълковия пай. — Обожавам сватбите през лятото!

ШЕСТА ГЛАВА

— Не мислиш ли, че преиграваш малко? — попита Даян, веднага след като Стив подкара джипа по алеята. Тя седеше като на тръни.

— Съвсем малко — съгласи се Стив, като ѝ се усмихна чаровно.

Даян не смееше да го погледне, защото щеше да загуби самообладание. Очите ѝ щяха да срещнат неговите, а усмивката му щеше да я обезоръжи.

— Все си мисля за цветята и за плюшеното мече — подхвърли Даян, колкото да каже нещо. — Искаше да направя впечатление и това е добре, но отиде твърде далеч, като каза, че ти харесват сватбите през лятото. Та майка ми очакваше да чуе точно това!

— Права си.

Фактът, че веднага се съгласи с нея, бе обезпокоителен. Да, нещо не беше наред. Даян го усети още в първия миг, когато се качи в джипа. Щом затвори вратата и нещо в нея се стегна. Чувството беше особено, меланхолично. Тя изправи рамене и впери поглед пред себе си, твърдо решена да не се поддава на чара му.

— Подозирам, че майка ми ревностно пали свещи всеки следобед и моли Господ да ми изпрати съпруг. Мисли си, че трябва и тя да помага и затова ми урежда среща след среща.

— Никога не бих казал това за сватбите през лятото — рече Стив, — но предположих, че един мъж, който е безумно влюбен, трябва да каже точно това.

Даян въздъхна. Нямаше смисъл да спори. Та той правеше всичко, за да я накара да съжалява за глупавото си хрумване!

— Хей, къде ме караш? — окопити се тя, когато свиха по главната улица.

Стив се усмихна и повдигна вежди.

— На малка разходка. Да не би да искаш да се върнем пет минути, след като сме излезли. Семейството ти...

— ... То стои на входната врата. Очакват да се върна всеки миг.

— Не, напротив.

— И защо мислиш така? — Тя започваше да се притеснява. Но разходката щеше да бъде само една обиколка на квартала. Излишно се безпокоеше.

— Защото казах на майка ти, че ще се върнем след около час.

— След час ли!? — извика Даян, като че ли току-що ѝ беше съобщил, че е отвлечена. — Как така! Времето не е ли ценно за теб?

— Предположих, че ще искаш да ми платиш още няколко долара — все пак искам да направя добро впечатление. Нали съм...

— ... влюбен до уши! — прекъсна го Даян. Истината беше, че идеята да остане насаме със Стив прекалено много я вълнуваше. Ето защо толкова се съпротивляваше. След всяка среща го намираше все по-привлекателен. Без особени усилия той беше успял да очарова семейството ѝ, дори и нея, въпреки че не си го признаваше. Стив Крейтън беше истински чаровник. Даян инстинктивно усещаше, че той не е като Джак. Не беше от този тип мъже, които изоставят семействата си. Тя настръхна при тази мисъл. Щеше да ѝ бъде много по-лесно да се справя с живота, ако не ѝ се налагаше да флиртува с подобни прекрасни мъже като този шофьор на джип. Беше по-лесно да си представя, че всички са безчувствени и не заслужават внимание. Не ѝ харесваше, че Стив се оказва по-различен от очакванията ѝ. Очевидно беше решил да разруши света, който си беше изградила, независимо от опитите ѝ да го запази.

— И още нещо — скръсти тя ръце, без да го поглежда. — Трябва да спреш да се разполагаш толкова свободно с парите ми.

— Не искам да ми възстановяваш сумата за подаръците.

— Настоявам!

— Ама че инат! Купих цветята и мечока за Джил по своя воля. Не желая да ми плащаш — повтори той.

Даян не знаеше дали да спори с него. Въпреки че гласът му беше нежен, в думите му се усещаше твърдост.

— Това още не е всичко! — Знаеше, че може да прозвучи малко дребнаво, но щом той не иска да повдигне тази въпрос, тя трябва да го стори.

— Искаш да кажеш, че си измислила още нещо? — извика той театрално.

— Стив, моля те! — Даян едва позна гласа си. — Трябва да престанеш да се правиш на... толкова прекрасен.

Той спря на червената светлина на светофара и праметна ръка през облегалката на седалката ѝ.

— Май не те чух много добре. Би ли имала нещо против да повториш още веднъж?

— Не можеш да продължаваш да бъдеш толкова... — Тя спря, за да намери по-подходяща дума. — Толкова... чаровен.

— Чаровен!? — удиви се той.

— С децата и майка ми — добави тя. — Подаръците, кръгчето с Джейсън, разбирам, но да се уговорят с майка ми за сватба през лятото и след това да обещаваш да играеш баскетбол със сина ми, това вече надминава всякакви граници!

— Ще си призная, че дори позволих на майка ти да ми вземе мерки, за да ми изплете пуловер.

— Господи!

— Би ли ми обяснила какъв е проблемът?

— Не е ли ясно? Ако продължаваш да се държиш така, те ще очакват да се срещаме и след проклетата вечеря, а честно казано, не мога да си го позволя.

Той се засмя, като че ли тя си правеше шега. Само че на нея никак не ѝ беше до смях.

— Разстройваш ми бюджета... — продължи тя.

— Не мисля, че трябва да се безпокоим за това.

— Но аз се безпокоя! Една среща — това е всичко, което мога да си позволя и което искам. Ако продължаваш да си толкова... толкова...

— Прекрасен?

— Чаровен! — поправи го тя. — Тогава ще трябва да им отговарям на много повече въпроси.

— Значи искаш да... не се правя на толкова чаровен?

— Да, моля те!

— Ще направя каквото мога — обеща той с шеговит тон.

— Благодаря. — Тя погледна часовника си. — Не мислиш ли, че е време да се прибираме?

— Не още.

— Не? Казал си на майка ми, че ще се върнем след час, но това е прекалено много...

— Отиваме към Джаксън Пойнт.

Сърцето на Даян реагира мигновено. Джаксън Пойнт се намираще срещу една тясна ивица вода между полуостров Китсап и остров Вешън. Гледката беше прекрасна през цялото денонощие. Но тези, които идваха да ѝ се наслаждават през нощта, обикновено се отдаваха на по-интересни занимания, а не съзерцаваха блещукащите в далечината светлини на Сиатъл.

— Приемам като добър знак това, че не спориш с мен — подхвърли той.

— Мисля, че трябва да се връщаме — повтори Даян решително. Но уви, не прозвуча много убедително. От цяла вечност не беше идвала на Джаксън Пойнт. За последен път бе идвала тук като влюбена гимназистка.

— Ще закъснеем малко.

— Стив — започна тя, като едва се сдържаше да не се разкреци. — Защо правиш всичко това?

— Не се ли досещаш? Искам да те целуна отново.

Даян отметна косата от лицето си.

— Не мисля, че е добра идея! — Гласът ѝ потрепери.

Преди да измисли по-убедителен аргумент, Стив отби от шосето по някакъв тесен път. Не би искала да си спомня за целувката им. Беше грешка. Даян знаеше, че го е разочаровала — не с целувката, а с начина, по който реагира след това. Изглежда той очакваше да признае колко дълбоко я е развълнувала, но тя не му достави това удоволствие.

Сега той си откъщаваше.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато Стив спря джипа. Беше цяло възшебство. Светлините се отразяваха във водата, сякаш ги поздравяваха с „Добре дошли!“. Най-близките светлини бяха на остров Вешън, слабо населено място, до което можеше да се стигне само с ферибот. Най-далечните бяха на Сиатъл.

— Наистина е красиво! — прошепна Даян. Напрежението постепенно изчезваше и тя започна да се отпуска.

— Да — съгласи се Стив и я прегърна през раменете.

Даян затвори очи. Нямаше сили да се съпротивлява. Той се държа прекрасно с децата и майка ѝ.

Сега бе неин ред да му отвърне с внимание.

— Ще ми позволиш ли да те целуна? — прошепна той до ухото ѝ.

Тя кимна.

Той зарови ръце в косите ѝ и сведе глава. Целуна я бавно и нежно, като че ли се боеше да не я изплаши. Устните му бяха влажни, топли и настойчиви.

Не бе способна да разсъждава. Когато най-накрая се отделиха един от друг, Стив не успя да сдържи въздишката си. Даян се отпусна в седалката и забеляза, че очите му са все още затворени. Използва момента, за да си възвърне самообладанието.

— Много си добър — опита се да го каже невъзмутимо, но не ѝ се удаде.

Той отвори очи, премигна и се намръщи.

— Да приема ли това като комплимент?

— Да.

Стив беше от мъжете, които едва ли страдаха от липса на женско внимание. Той не би се заинтересувал от разведена жена с деца и нямаше смисъл да се зальгва. Единствената причина, поради която бе приел да я придружи на вечерята, бяха парите. Просто сделка!

Той докосна лицето ѝ. От очите му струеше нежност.

— Няма да е зле да поговорим за събота вечер. Има някои неща, които би трябвало да обсъдим, а не остава много време.

— Добре.

— Вечерята започва в седем, затова ти предлагам да дойдеш къщи в седем без петнайсет.

— Чудесно — съгласи се той.

— Не мисля, че трябва да си създаваме проблеми или да влизаме в излишни разходи за обичайните подаръци.

— Какво ще облечеш?

— След като е вечеря в чест на Свети Валентин, предполагам нещо в червено. Имам една рокля в червено и бяло, която е подходяща за случая. — Роклята беше малко старичка, но тази вечеря не беше модното събитие на годината, а пък и тя нямаше пари за нова.

Несъзнателно Даян си погледна часовника, въпреки че не можеше да различи стрелките в тъмнината.

— Да не би да намекваш, че искаш да си тръгваме?

— Да — потвърди тя.

Изглежда прямотата ѝ го забавляваше.

— Така си мислех. — Без да спори, той подкара колата на заден ход.

Щом завиха по нейната улица, Джейсън и Джил на минутата изскочиха от къщата. Даян предположи, че през цялото време са стояли на прозореца и са чакали завръщането им. Грешеше. Оказа се, че са нетърпеливи да видят Стив.

— Хей, защо се забавихте толкова? — попита Джейсън, когато Стив излезе от колата.

— Баба е сервирала ябълковия пай. Идвате ли? — Джил хвана Стив за ръката и го погледна настойчиво.

Даян наблюдаваше сцената и не вярваше на очите си. Стив прегърна Джейсън през раменете, а с другата си ръка хвана Джил. Вече на вратата Джейсън се обърна и извика:

— Мамо, идваш ли?

— Изпаднах от класацията, какво да се прави — измърмори тя.

Джил поклати глава и каза поверително на Стив:

— Не се сърди на мама. Понякога става доста несговорчива.

СЕДМА ГЛАВА

— О, мамо — промълви Джил нежно. — Толкова си красива!

Даян се огледа още веднъж в голямото огледало. В последния миг реши и си купи нова рокля.

Не можеше да си я позволи, но не бе в състояние да разсъждава разумно от момента, в който видя розовото творение на витрината. На мига реши да го пробва. Това беше първата ѝ грешка. Всъщност — това беше една от многото ѝ грешки напоследък, в които беше замесен и Стив.

Тази рокля беше може би най-прекрасната дреха, която бе притежавала. Един поглед върху етикета с цената я накара бързо да излезе от магазина. Беше се поддавала на изкушението. Не, беше прекалено разумна, за да направи такова нещо. Седна в кафенето отсреща и в продължение на десет-петнайсет минути прави сметки. След това смачка листа и все пак реши да купи роклята. Щеше да си направи подарък за рождения ден, за празника на майката и за Коледа...

— Донесох ти перлите си — нахлу Марта в спалнята.

Спря рязко, склучи молитвено ръце и закима одобрително.

— О, Даян! Толкова си...

— Красива! — извика Джил вместо баба си.

— Красива — повтори Марта. — Мислех, че ще облечеш червената рокля.

— Случайно бях в магазина и я видях. — Не спомена, че специално беше отишла до близкия град Такома за нова рокля.

— Стив дойде — извика Джейсън.

— Ето перлите — подаде ги благоговейно Марта. Те бяха семейна ценност и се носеха само при много, много специални случаи.

— Мамо, не зная...

— Това е първата ти официална среща със Стив! — настоя тя, като че ли случаят можеше да се сравни само с мига, в който Бог дава

десетте си заповеди на Мойсей. Без повече шум тя закопча огърлицата на шията на Даян. — Настоявам да ги сложиш. Баща ти настоява.

— Мамо! Пак ли си говорила с татко? — Това беше фиксидеята на майка ѝ. Бащата на Даян беше починал преди повече от десет години. Но няколко години след смъртта му Марта започна да твърди, че редовно разговаря с него.

— Не съвсем, но знам, че ако баща ти беше жив, щеше да настоява да ги сложиш. А сега тръгвай. Не е хубаво да караш Стив да чака.

Преди да излезе от стаята, Даян затвори очи. Беше напрегната. Чувстваше се глупаво. Това не бе истинска среща, та тя плащаше на Стив да я придружи. Напомняше си го през цялото време, докато се обличаше.

Джил се затича надолу по стълбите.

— Идва и е прекрасна!

— Майка ти винаги е красива — каза Стив. Той стоеше в антрето, облечен в сив костюм — висок, излъчващ жизненост и енергия. Вдигна очи и срещна погледа ѝ. Даян се зарадва от впечатлението, което явно направи.

— Сгреших, тази вечер е повече от красива — прошепна Стив. Поглъщаше я с очи и това още повече я смути.

Те стояха и се гледаха, докато Джил не побутна Стив.

— Няма ли да ѝ дадеш гривната?

— А, да, ето я. — Той съвсем беше забравил, че държи една осмоъгълна кутия.

Даян се намръщи. Вече си беше похарчила парите, а и бяха решили да не си правят подаръци.

— Ето я гривната — отвори той кутията. — Нали каза, че роклята ти е червена. Не знам дали ще ѝ подхожда... — Три бели пъпки бяха вплетени между усуканите бели и червени шнурчета на гривната. Въпреки че роклята ѝ беше в няколко нюанса на розовото, в средата на шарките имаше и малко червено, същият цвят като червеното шнурче. Сякаш Стив беше видял роклята предварително и беше избрал гривната за допълнение към тоалета.

— Гривната е...

— Красива — обади се доволно Джил.

— Готова ли си, Даян?

Джейсън бързо донесе вълненото ѝ палто, като че ли нямаше търпение да я изпрати. Стив взе палтото от ръцете му и ѝ помогна да се облече. В същото време синът и дъщеря ѝ стояха и гордо ги наблюдаваха, сякаш сами бяха организирали всичко.

Преди да излезе, Даян им даде някои наставления и ги целуна по бузите. Джейсън не беше възхитен от идеята да позволи на майка си да го целува пред всички, но не възрази.

Марта все още стоеше на най-горното стъпало и бършеше очите си с кърпичка, като че ли четиримата бяха най-романтичната гледка, която някога е виждала. Даян искрено се молеше Стив да не забележи умиления на майка ѝ.

— Няма да закъснея — обеща тя, щом Стив отвори външната врата.

Първото нещо, което забеляза, когато излязоха навън, беше, че джипът на Стив го няма. Тя се огледа, защото очакваше да е паркирал червеното чудо на улицата.

Като я придържаше за лакътя, той я заведе до една луксозна кола.

— Но каква е тази кола?! — Ако я беше наел за случая, щеше да му каже веднага, че няма никакво намерение да плаща таксата.

— Моята кола.

— Твоята кола! — възкликна Даян. Той отвори вратата и я настани на меката седалка от бяла кожа. Шофьорите явно печелеха по-добре, отколкото беше предполагала. Ако знаеше това, щеше да му предложи двайсет, а не трийсет долара за вечерта.

Стив заобиколи и седна на шофьорското място. Докато стигнаха до Общинския център разговаряха на общи теми и Даян едва прикриваше нервността си.

Паркингът беше почти пълен, но Стив успя да намери празно място точно до централния вход.

— Готова ли си?

Даян кимна. Беше присъствала на няколко такива празненства досега, така че нямаше защо да се чувства нервна. Приятелите и съседите ѝ щяха също да дойдат. Беше се приготвила с отговор на въпросите им за Стив.

Той отвори вратата и ѝ подаде ръка малко намръщено.

— Нещо не е наред ли?

— Изглеждаш ми бледа. — Точно се канеше да му обясни, че е малко нервна, когато той каза: — Не се безпокой. Знам от какво имаш нужда. — Преди да разбере какво има предвид, той се наведе и устните му докоснаха нейните устни.

Беше прав. В момента, в който се целунаха, лицето ѝ пламна. Тя се изви към него, а той прегърна нежно раменете ѝ.

— Грешка човешка — прошепна той. — Единственото нещо, което искам, е да бъда с теб.

— Аз... мисля, че трябва да влезем — каза тя и огледа паркинга, като се молеше никой да не ги е видял.

Светлина и смях долитаха от големите двойни врати на Общинския център на Порт Блосъм. Когато влязоха, се носеше нежна романтична балада.

Стив взе палтото ѝ и го остави на гардероба. Даян се чувстваше все по-притеснена. Когато се върна, той обви с ръка талията ѝ и я въведе в залата.

— Стив Крейтън! — Едва бяха прекрачили прага, когато един едър мъж с прошарена брада ги поздрави. Непознатият потупа Стив по гърба и погледна любопитно Даян.

— Крайно време беше да се появиш на някое от нашите партита.

Стив я представи на мъжа. Казваше се Сам Хортън. Името му ѝ се стори познато, но не можеше да си спомни откъде.

— Сам е президент на Търговската камара — каза Стив.

— А, да — кимна Даян, зарадвана да види един от най-известните бизнесмени в града.

— Съпругата ми Рене — Сам се огледа разсеяно — е някъде наоколо. — След това се обърна отново към Стив: — Намерихте ли си вече маса? Ще ни бъде много приятно, ако седнете при нас.

— Даян? — Стив я погледна.

— Много мило от ваша страна, благодаря. — Само да можеше майка ѝ да чуе! Тя и Стив да вечерят заедно с президента на Търговската камара! Даян не се стърпя и широко се усмихна. Без съмнение, майка ѝ веднага ще отдаде успеха ѝ тази вечер на перлите, които носеше. Сам бързо тръгна да търси съпругата си, за да я запознае с Даян.

— Даян Уилямс! Колко се радвам да те видя. — Гласът беше на Бети Мартин, която прекоси залата заедно със съпруга си Ралф. Тя

познаваше Бети от Асоциацията на родителите и учителите. Подготвяха заедно пролетния карнавал предишната година. Всъщност Даян беше свършила по-голяма част от работата, докато Бети се занимаваше само с поканите. Това беше достатъчно, за да накара Даян да се откаже от тазгодишния карнавал.

Представи Стив на Бети и Ралф. Тайничко иззлорадства, като забеляза как Бети гледа Стив. Този мъж наистина си заслужаваше трийсетте долара!

Двете двойки побъбриха малко, след което Стив ги остави за малко. Даян го наблюдаваше, докато прекосяваше залата. Почти всички дами обърнаха глави след него. Той наистина привличаше вниманието с елегантния си костюм.

— Откога познаваш Стив Крейтън? — попита Бети веднага, след като Стив се отдалечи. Тя се наведе към Даян, сякаш очакваше да чуе някаква страхотна клюка.

— От няколко седмици. — Бети се надяваше, че Даян ще се впусне в подробности, но уви, бе разочарована.

— Даян! — Шърли Симпсън, друга позната от Асоциацията, се приближи удивена. — Мъжът с теб Стив Крейтън ли беше?

— Да. — Тя нямаше представа защо Стив е толкова известен.

— Кълна се, че той е най-готиният мъж в града. Само като го видя и пощурявам.

Боже мой, мислеше си Даян, когато беше направила предложението на Стив, нямаше никаква представа, че приятелките ще ѝ завиждат. На това му се викаше добра сделка.

— Намери ли си вече маса? — попита Шърли. Бети се укори, че пропусна да попита първа.

— Да, Сам Хортън вече ни покани, но все пак благодаря.

— Сам Хортън! — повтори Бети и двете с Шърли се спогледаха многозначително. — Господи, откога се движиш сред елита? Желая ти кураж. И късмет със Стив. Отдавна казвам, че е време някоя дама да го върже. Надявам се да си ти.

— Благодаря — отвърна Даян, объркана от развоя на събитията. Всички познаваха Стив, дори приятелките ѝ от Асоциацията. За нея това беше истинска изненада.

В този миг Стив се върна с две чаши шампанско.

— Бих искал да те запозная с неколцина приятели — каза той и я поведе към близката компания мъже. Даян веднага позна кмета и някои други височайши особи.

Тя погледна объркано Стив. Той със сигурност беше общителен, но хората, които познаваше... Защо ли се изненадва? Един шофьор може да изпадне в безброй ситуации, в които да се запознае с известни личности. А Стив беше толкова сърдечен и се сприятеляваше бързо.

Квартетът музиканти засвири суинг от четирийсетте години и Даян започна да потропва в такт с музиката.

— Следващата година ще трябва да направим бал — предложи Стив и ѝ се усмихна. Той небрежно обви с ръка раменете ѝ, сякаш това бе нещо съвсем естествено.

— Прекрасна идея! — кимна кметът на Порт Блосъм. — Трябва да го предложиш на мартенската сесия на комитета.

Даян реши, че нещо не е разбрала. Чак след няколко минути се осмели да го попита за участието му в комитета.

— Член съм на управителния съвет на Общинския център — обясни ѝ Стив.

— Наистина ли?! — Даян едва не се задави с шампанското. Нещата започнаха да си идват на местата и объркването ѝ май не се дължеше на изпитото шампанско.

— Това изненадва ли те?

— Да. Сигурно трябва да си там, имам предвид да имаш собствен бизнес или нещо такова...

Стив се намръщи.

— Така е.

— Наистина ли? — Тя стисна столчето на чашата и едва не го счупи. — Какъв бизнес?

— Компанията „Порт Блосъм Тоуинг“.

Ето какво било! Даян изпи шампанското си до дъно.

— Да не искаш да кажеш, че притежаваш компанията?!

— Да. Само не ми казвай, че не си знаела.

Тя го погледна невярващо и присви очи.

— Наистина не знаех!

ОСМА ГЛАВА

Стив Крейтън я беше направил едва ли не за смях.

— И какво? Това не променя нещата — каза той, когато останаха за малко насаме.

Даян продължи да се взира в него. Просто нямаше думи. Не бе ядосана за това, че притежава компанията за влекачи или за това, че е в управителния съвет на Общинския център. Вбесяваше я фактът, че я беше измамил.

— Трябваше да ми кажеш, че притежаваш компания!

— Но нали ти дадох визитната си картичка?

— Дал ми картичка! Най-малкото, което можеше да направиш, беше да го споменеш. Чувствам се като пълна глупачка.

— Честно казано, мислех, че знаеш. Не съм го скрил нарочно — намръщено рече той, все още учуден защо му се сърди.

Още нещо я тревожеше.

— Докато сме на въпроса, какъв си ти всъщност? Да не би да си някакъв... магьосник? Всички жени те обожават!

— Какво?!

— От момента, в който пристигнахме, всички мои приятелки, та дори и непознатите, се тълпят около мен и ме разпитват за теб. Една дори твърди, че като те види, направо обезумява, а друга... Всъщност няма значение.

Стив явно беше поласкан.

— Значи обезумява?

Колко себелюбиви са мъжете!

— Не, не в това е въпросът.

— А в какво?

— Всички мислят, че ти и аз сме в... по-особени отношения.

— Е, и? Мислех, че именно това искаш.

Идеше ѝ да закрепси.

— Защо не погледнеш нещата от моята гледна точка? Ти ме забърка в тази каша! Какво ще казвам на всички, включително на

майка ми и на децата след тази вечер? — Защо, защо, по дяволите, не беше помислила за това по-рано?

— Не разбирам какъв е проблемът.

— Съжалявам, че дойдох на тази вечеря. Излъгах собственото си семейство и още по-лошо, платих на мъж да ме придружи. За пръв път в живота си изпадам в подобна низост, а всичко, което ти правиш, е да седиш и да ми се хилиш арогантно!

— Опитвам се да изглеждам безумно влюбен. Почти цяла седмица репетирах пред огледалото.

Даян закри лицето си с ръце.

— Сега разбирам, че съм още по-голяма глупачка, отколкото предполагам. Ти си не само бизнесмен, ами и... И плейбой.

— Не съм никакъв плейбой!

— Може би не... Виж, това не знам, но съм сигурна, че имаш точно такава репутация. В тази зала няма жена, която да не ми завижда!

Нещата взеха неочакван обрат! Даян едва се сдържа да не заплаче. Тя бе искала някой почтен мъж да я придружи на вечерята, за да угоди на децата си, и нищо повече. Винаги бе водила тих и спокоен живот и изведнъж се беше превърнала в най-одумваната личност.

Сам Хортън съобщи по микрофона, че вечерята е сервирана и че моли гостите да заемат местата си.

— Помъчи се да не изглеждаш толкова разочарована — прошепна Стив. Той стоеше зад нея, а ръката му обгръщаше раменете ѝ. — Жената, на която всички завиждат тази вечер, не трябва да изглежда нещастна. Хайде, усмихни се!

— Не мисля, че ще успея — промърмори тя, като се боеше всеки миг да не се разплаче. Не ѝ помогна и това, че Стив я бе прегърнал. Противно на очакванията ѝ докосването му я успокояваше. Не знаеше какво да си мисли. Разумът я съветваше едно, сърцето — друго.

— Повярвай ми, Даян, не съм искал да те измамя. Отпусни се. Нека да се наслаждаваме на вечерта.

— Чувствам се толкова глупаво! — Няколко двойки минаха покрай тях и усмихнато им кимнаха. Даян направи всичко възможно да изглежда спокойна.

— Няма причина да се чувстваш така. — Той я прегърна през кръста и я поведе към масата, където ги чакаха Сам и съпругата му,

както и две други двойки, които Даян не познаваше.

Тя се усмихна, докато Стив я настани на стола ѝ. Въпреки всичко си оставаше джентълмен! Беше безкрайно галантен, а тя през цялото време се стараяше да се държи естествено.

След като заеха местата си Стив я представи на другите две семейства — Лари и Луиз Лестър, които притежаваха ресторант, и Дейл и Мариан Атуотър. Дейл беше президент на най-известната счетоводна кантора в града. Заговориха за времето. Даян съсредоточено ядеше салатата, забравила за тях. Стресна се, като чу името си. Шест чифта очи се бяха вперили в нея. Нямаше и най-малката представа защо. Остави вилицата и погледна Стив недоумяващо.

— Вие двамата сте чудесна двойка — тъкмо казваше Рене Хортън, уж между другото, но очите ѝ горяха от любопитство.

— Благодаря — отговори Стив и се обърна към Даян, като не преставаше да я гледа с онова глупаво изражение, което наричаше влюбен поглед.

— Как се срещнахте? — попита Мариан Атуотър.

— Ами... — Даян се забърка в хаоса от полуистини.

— Случи се така, че и двамата бяхме в супермаркета по едно и също време — обясни Стив без запънки. Историята беше повтаряна толкова пъти, че вече звучеше като истина.

— Бях препречила пътя на Стив към щанда за замразени храни — продължи Даян, като се придържаше към познатата версия. Тя се смути, тъй като трите двойки слушаха много внимателно разказа им.

— Помолих Даян учтиво да премести количката си, а тя започна да се извинява. И без да усетим, се заговорихме.

— Аз бях там! — Луиз Лестър разпери ръце и сините ѝ очи заблестяха. — Всичко видях! — Тя избърса устата си със салфетка и продължи, след като се увери, че е привлякла вниманието на присъстващите. — Кълна се, това беше най-романтичната сцена, на която съм била свидетел.

— Наистина — добави Стив и сияещо погледна Даян, която едва се сдържа да не го ритне под масата. Заслужаваше си го.

— Стив, без да иска, блъсна количката на Даян — продължи Луиз и мило му се усмихна.

— Без да искаш, а, Стив? — подразни го Сам Хортън и се разсмя гръмогласно. Странно, но всички бяха спрели да се хранят, за да чуят разказа на Луиз.

— Във всеки случай — продължаваше Луиз, — двамата спряха и се заговориха, и, кълна се, все едно гледах романтична комедия. Даян се извиняваше, че му е препречила пътя. След това Стив погледна продуктите в количката ѝ и започна да я дразни. Всички знаем какво чувство за хумор има Стив.

Другите поклатиха глави, явно питаеха добри чувства към приятеля си.

— Тя избираше нискокалорични храни — каза Стив, като пренебрегна погледа, който му хвърли Даян, — а аз се усъмних, че ги купува за себе си.

Трите жени на масата въздъхнаха. На Даян ѝ идваше да се скрие под масата от срам.

— Но това съвсем не е най-интересната част — не се предаваше Луиз, поласкана, че вниманието на всички е насочено към нея. След миг лицето ѝ придоби замечтано изражение. — Двамата разговаряха цяла вечност. Свърших с покупките си и когато случайно минах покрай тях, те все още стояха там. Докато чаках на касата, ги забелязах да идват по пътеката един до друг, всеки с количката си. Беше толкова прекрасно, сякаш всеки миг щяха да засвирят невидими цигулки.

— Колко трогателно! — прошепна Рене Хортън.

— И аз си помислих така и го споменах на Лари, когато се прибрах. Спомняш ли си, скъпи?

Лари кимна.

— Луиз ми повтаря тази история няколко пъти.

— В първия момент не разбрах, че си ти, Стив. Само си представете, толкова хора минават през супермаркета, а аз да улуча първата им среща! Животът е такава комедия, не мислите ли?

— О, да, животът наистина е комедия — повтори Даян и мило се усмихна на Стив.

— Това беше една от най-прекрасните случайни срещи, на която съм била свидетел — завърши Луиз.

— Направо да не повярваш какви ги наговори тази Луиз Лестър! — каза Стив по-късно, когато вече седяха в колата му и чакаха ред да се измъкнат от претъпкания паркинг.

— Наистина не е за вярване. Какви лицемери са хората! — отговори Даян. Бе успяла да дочака края на вечерта с огромни усилия на волята. От мига, в който влязоха в залата, до момента, когато Стив ѝ помогна да си облече палтото, те бяха център на вниманието и главна тема за разговори.

Като пчела в цветна градина Луиз Лестър жужеше от маса на маса в усилието си всички да узнаят как са се запознали Стив и Даян и как е била свидетел на всичко това.

— Никога не съм била по... — Даян не можеше да намери точната дума, за да изрази как се чувства. — Това е може би най-ужасната вечер в живота ми! — Тя се облегна на седалката и затвори очи.

— Мислех, че ти е забавно.

— Чуваш ли се какво говориш? — избухна тя и го стрелна с поглед. — Първото нещо, което ме стъписа, беше, че ти се оказа един богат плейбой.

— Хайде, хайде, Даян. Само защото притежавам компания, не означава, че съм червив от пари.

— Компанията за влекачи в Порт Блосъм е една от най-процъфтяващите в окръг Китсап! — Тя повтори това, което Сам Хортън ѝ бе доверил. — По дяволите, не разбирам защо майка ми никога не е чувала за теб! Тя от месеци ми търсеше подходящ мъж. Цяло чудо е, че не е... — Даян спря рязко.

— Какво? — подкани я Стив.

— Е, добре, мога да бъда спокойна, че поне майка ми е реалистка. Винаги се е спирала на кандидати от нашата среда. А ти си от „звездите“. Единствените мъже, които майка ми познава, са обикновени хора — месари, учители...

Спомни си как майка ѝ беше реагирала на името на Стив, когато го спомена за първи път. Знаеше, че го е чувала, но не можеше да си спомни откъде.

— Значи съм звезда! Странно сравнение.

— Съвсем не е странно. И като си помисля, че ти предложих пари... — Даян отново изпита срам и угризения, дори настръхна. —

Има още едно нещо, което бих искала да знам — защо онази вечер още не бе решил с кого ще бъдеш на вечерята.

— Много просто. Нямах с кого.

— Обзалагам се, че си си умрял от смях след предложението ми да ти платя, за да дойдеш с мен. — Изпитваше срам, като си спомнеше как го бе посъветвала за костюма.

— Всъщност бях поласкан.

— Не се и съмнявам!

— Все още ли изпитваш угризения?

— Може и така да се каже. — Угризения беше меко казано.

Тъй като вече приближаваха дома ѝ, Даян извади чековата си книжка. Изчака го да паркира на алеята и му подаде подписан чек.

— Какво е това? — попита Стив.

— Парите, които ти дължа. Не знам точно колко струва мечето на Джил и прибавих приблизителната сума. Цената на розите е различна в различните магазини, затова взех средната стойност...

— Не мисля, че трябва да ми плащаш, преди да е завършила вечерта — каза той и отвори вратата.

За Даян вечерта беше приключила в минутата, когато разбра кой е.

— Сега пък какво си намислил?

Стояха и се гледаха. Той протегна ръце и обхвана раменете ѝ.

Тя се намръщи, но продължи да го гледа.

— Възнамерявам да си заслужа парите.

— Моля?

— Джейсън, Джил и майка ти...

— Какво те?

— Скупчили са се на прозореца в очакване да те целуна. Мисля, че не бива да ги разочароваме.

— О, не, недей! — възпротиви се тя. Но в момента, в който погледите им се срещнаха, гневът ѝ се изпари. Усетил колебанието ѝ, той бавно се наведе.

Даян знаеше, че ще я целуне, но не бе в състояние да направи нищо, за да го спре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Взе чека, нали? — попита Даян, след като пое дъх. Беше изпаднала напълно под властта му.

Той извади чека и без да се церемони, го накъса.

— Никога не съм мислил да го приема.

— Но ние сключихме сделка...

— Искам да те видя пак — хвана я той за раменете и я погледна в очите.

Даян занемя. Не би могъл да я изненада повече, дори да ѝ бе казал, че е марсианец. Тя го изгледа подозрително.

— Шегуваш се, нали?

— Никога не съм бил по-сериозен през живота си!

— Наистина съм поласкана... но ще ти откажа.

— Отказваш! — Стив наистина беше изненадан и му трябваха няколко секунди, за да го проумее. — Но защо?

— И питаш след всичко, което се случи тази вечер?

— Ами... — Той отстъпи назад, спря и прокара пръсти през косата си. Даян потрепери. — Не ти вярвам — промърмори той. — Още при първата ни целувка усетих, че между нас става нещо. Мислех, че и ти си го почувствала.

Тя не можеше да го отрече, но само сведе очи и избегна жадния му, настоятелен поглед.

— Нямам никакво намерение да те оставя да си отидеш от живота ми. Ако още не си разбрала, аз съм луд по теб, Даян!

Неочаквано очите ѝ се наляха със сълзи. Тя ги избърса и подсмръкна. Точно това не биваше да се случва. Искаше да си уредят сметките и край. Никакви коментари. Никакви сълзи.

Стив беше красив и амбициозен, интелигентен и очарователен. Най-подходящият...

— Кажй нещо — подкани я той. — Недей да стоиш така и да ме гледаш с тези тъжни очи, пълни със сълзи.

— Това не са сълзи. Това са... — Даян не можа да довърши, защото сълзите се застичаха по лицето ѝ.

— Добре, утре следобед — предложи той с нежен глас. — Ще мина да ви взема с децата. Ще отидем на кино. И майка ти може да дойде, ако искаш.

Даян успя да преглътне сълзите си.

— Това е най-долното, най-подлото нещо, което са ми предлагали някога!

— Да заведа теб и децата на кино?!

— Да. Използваш децата ми срещу мен. Това е...

— ... долно и подло — завърши той и се намръщи още повече. — Ако не искаш да намесваме Джейсън и Джил, ще отидем само ти и аз.

— Вече казах не!

— Но защо?

Раменете ѝ потрепериха, докато бършеше сълзите си.

— Аз съм разведена! — Изрече го така, като че ли това беше най-опасната тайна и никой, освен майка и децата, не бяха посветени в нея.

— Е, и какво? — Той продължи да се мръщи.

— Имам деца!

— И това го знам. Даян, добре ли си?

— Нищо не разбираш! Ти можеш да се срещаш, с която поискаш.

— Искам да се срещам с теб!

— Не! — Тя цялата трепереше. Опита да се съвземе, но не успя. Стив стоеше толкова близо и я гледаше така, като че ли всеки момент ще се наведе и ще я целуне отново.

Когато беше абсолютно сигурна, че е преодоляла слабостта си, тя го погледна и рече на един дъх:

— Поласкана съм, наистина съм поласкана, но няма да стане.

— Не бъди толкова сигурна.

— Но аз съм сигурна! Връзка между нас е невъзможна! Наистина, сключихме сделка да ме придружиш на вечерята. Но след това всичко се усложни. Наложих се да ти предложа да се преструваш на влюбен и ти се справи прекрасно. Заблуждаваш се, че ме харесваш. Ти не ме харесваш! Не може да ме харесваш!

— Защото си разведена и имаш две деца ли? — повтори той с горчива ирония.

— Забравяш за майка ми, която постоянно ме манипулира...

Стив сви юмруци.

— Не съм забравил. Всъщност аз съм ѝ благодарен.

Даян присви очи.

— Сега вече знам, че не говориш сериозно.

— Майка ти наистина е изключителна жена, децата ти са чудесни, и в случай, че не си даваш сметка, държа да кажа, че самата ти си прекрасна!

Даян вплете пръсти в перлите на врата си. Мъжът, който стоеше пред нея, беше мъжът — мечта за всяка жена, но тя вече не знаеше как да се държи. Беше сигурна в едно. След начина, по който я беше унижил, след като се бе съгласил да му плати, за да я заведе на вечеря, след като я беше направил за смях пред града, нямаше никакво желание да продължи да се вижда с него.

— Аз не смятам така! Довиждане, Стив.

— Не го мислиш наистина, нали?

Даян приближи прага на къщата.

— Не, точно така мисля!

— Добре. Чудесно — каза той и размаха безсилно ръце. — Щом така искаш, тогава чудесно, просто чудесно... — И се запъти към колата си.

Даян знаеше, че семейството ѝ ще я подложи на инквизиторски разпит. В минутата, в която влезе, Джейсън и Джил я затрупаха с въпроси за вечерята.

Даян отговаряше колкото може по-неопределено. Побърза да се извини, че е изтощена и се качи в стаята си. Трябваше да е имало нещо в очите ѝ, което е накарало майка ѝ и децата да не ѝ досаждат, защото тази нощ никой повече не я обезпокои.

Тя се събуди рано на следващата сутрин. Чувстваше се ужасно. Джейсън вече беше станал и закушваше в кухнята.

— Е — каза той, когато Даян се появи, — кога ще се видите със Стив?

— О, не знам. — Тя зареди кафеварката, като се мъчеше да не мисли за него. Но не успя.

— Предложи ти пак да се срещнете, нали?

— Не съм сигурна.

— Не си сигурна ли? Какво стана? Снощи изглеждахте много романтично настроени. Харесвам Стив, забавен е.

— Да, знам — съгласи се тя, като стоеше с гръб към сина си и гледаше как кафето капе в стъклената каничка. — Нека да мине малко време. Да видим накъде ще тръгнат нещата...

За нейно облекчение Джейсън прие обяснението и не я разпитва повече. Но майка ѝ не отстъпи толкова лесно.

— Няма ли да поговориш с майка си? Целия ден си толкова мълчалива — настоя Марта, когато седнаха във всекидневната.

— Не, не съм. — Даян не знаеше защо отрича. Майка ѝ беше права, тя наистина се бе вгълбила в мислите си.

— Телефонът изобщо не звъни. А би трябвало!

— Защо?

— Ами Стив няма ли да се обади? Та той вече е почти част от нашето семейство.

— Казваш го така, като че ли трябва да определим датата на сватбата. — Даян се опита да се пошегува, но майка ѝ ѝ хвърли такъв поглед, че веднага престана да се подиграва с това свято нещо — брака.

— Кога ще го видиш пак?

— И двамата сме много заети през следващите няколко дни.

— Заети? Работата не може да пречи на любовта.

Даян не отговори. Майка ѝ продължи да я засипва с въпроси до вечерта, като се опитваше да изкопчи още някоя подробност от дъщеря си, но не успя и неохотно изостави темата.

Три дни след празника на Свети Валентин, Даян пазаруваше след работа в супермаркета на другия край на града. Избягваше да ходи в онзи прословут супермаркет, където уж се бяха запознали. Но и тук се натъкна на познати — Бети Мартин.

— Даян! — извика Бети.

По дяволите! Бети беше последният човек, когото искаше да срещне. Тя със сигурност щеше да я разпитва за Стив.

И наистина, не се излъга.

— От цяла седмица искам да ти се обадя — започна Бети с усмивка, по-сладка и от мед.

— Здравей, Бети. — Даян се престори, че разглежда стоките в магазина, когато осъзна, че стои пред щанда за бебешки пелени.

Бети ехидно подхвърли:

— Знаеш ли, още не си стара за бебета. На колко си? На тридесет и три или тридесет и четири?

— Някъде там.

— Ако Стив иска деца, можеш да...

— Нямам никакво намерение да се омъжвам за Стив Крейтън! — прекъсна я рязко Даян. — Ние не сме нищо повече от приятели.

Бети повдигна вежди.

— Скъпо мое момиче, напоследък чувам по-различни неща. Та целият Порт Блосъм говори само за вас двамата! Стив е заклет ерген, но... Всички говорят, наистина всички, че ти здраво си го хванала. Едва не се разплаках, когато забелязах как те гледаше в събота вечер. Не знам с какво си го омагьосала, но ако питаш мен, той е твой.

— Сигурна съм, че грешиш. — Даян не можеше да ѝ каже, че му е платила да изиграе тази роля. Той си беше изпълнил задачата прекрасно и беше убедил всички, че е безумно влюбен в нея.

Бети се подсмихна.

— Не мисля, че е така.

Даян се извини, плати на касата и бързо излезе от магазина. Домът ѝ беше не по-малък ад. Джейсън и Джил я чакаха, но не защото искаха да ѝ помогнат да внесе покупките.

— Вече минаха три дни — започна Джил. — Стив още ли не се е обаждал?

— Ако той не се обади, ти трябва да му се обадиш — настоя Джейсън. — В днешно време момичетата вземат инициативата в свои ръце... Не обръщай внимание какво казва баба.

— Аз... — Даян се чудеше къде да се скрие. Никъде нямаше спокойствие.

— Ето визитната му картичка. Хайде, обади се.

Даян се взря в буквите. Разчете името на компанията, адреса и телефонния му номер. В ъгъла беше изписано името на Стив и думата „собственик“.

Прилоша ѝ и тя затвори очи. Той наистина не я мамеше. Мислел е, че тя знае, и с право. Всичко беше написано на картичката, само дето не го беше прочела.

— Мамо! — чу настойчивия глас на Джейсън.

Отвори очи и видя, че синът и дъщеря ѝ я гледат втренчено. Невинните им очи я следяха напрегнато и разтревожено.

— Какво ще правиш? — попита Джил.

— Отивам на аеробика.

— На аеробика? — учуди се Джейсън. — Защо?

— За да се разтоваря — отговори Даян. И наистина имаше нужда да се отпусне. Преди доста време беше открила, че когато нещо ѝ тежи, физическите упражнения я разтоварваха. Проясняваха мозъка. Благодарение на курсовете по аеробика в Общинския център беше излекувала не една емоционална травма.

— Деца, ще извадите продуктите вместо мен, нали? — каза тя и се втурна по стълбите. За по-малко от пет минути си облече трикото, целуна децата и излезе. Испита вина, когато изкара колата на алеята и ги видя да стоят на верандата и да я гледат тъжно.

Тренировката вече беше започнала, когато се присъедини към групата. През следващия час Даян не спря нито миг, направи всички упражнения, без да се щади. Когато приключиха, беше изтощена до крайност, но все още не беше решила дали да позвъни на Стив, или не.

Отиде до колата с кърпа на врата. Потърси ключовете в портмонето, в джобовете на палтото... Нямахте ги! Обзе я ужас. Засенчи с ръка очи и надникна в колата. Ключовете се мъдреха най-невинно в стартера.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Джейсън — зарадва се Даян, че той вдигна телефона, а не Джил. Дъщеря ѝ щеше да я засипе с безброй въпроси и съвети.

— Здравей, мамо. Мислех, че си на курс по аеробика.

— Свърших, но може би ще си остана тук, ако не ме измъкнеш — изрече тя на един дъх. — Качи се в моята спалня, отвори чекмеджето, където си държа бельото, и ми донеси резервните ключове от колата.

— Значи в чекмеджето при бельото?

— Да, точно така.

В отчаянието си Даян не смееше да се обади в автомобилния клуб, да не би пак да ѝ изпратят Стив Крейтън да я спасява.

— Не искаш да кажеш, че трябва да се ровя в... нещата ти, нали?

— Джейсън, изслушай ме, заключих си ключовете в колата и не мога да измисля нищо друго.

— Заключила си ключовете в колата? Пак ли? Какво ти става напоследък, мамо?

— Трябва ли да го разискваме точно сега?

Джейсън не ѝ казваше нищо ново. Напоследък наистина не ѝ вървеше. Тя едва се сдържа да не се разплаче.

— Ще помоля Джил да вземе ключовете вместо мен — въздъхна той, което ѝ подсказа колко усилия ще му струва това.

— Да, така ще е по-добре. Благодаря ти. — Даян се успокои. — Другото, което трябва да направиш, е да изкараш колелото от гаража и да дойдеш в Общинския център.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да ти донеса ключовете?

— Да.

— Но навън вали!

— Само ръми.

Даян винаги бе забранявала на сина си да кара колело през зимата.

— Започва и да се стъмва! — напомни ѝ той.

Даян се притесни още повече.

— Май си прав. В такъв случай е най-добре да се обадиш на баба си и да я помолиш да се отбие вкъщи, да вземе ключовете и да ми ги донесе.

— Искаш да се обадя на баба?

— Джейсън, да не би да си оглушал? Да, искам да се обадиш на баба си, ако успееш да се свържеш с нея, и след това да ми позвъниш в Общинския център. Ще чакам до телефона. — Тя му продиктува номера. — И слушай, ако ключовете не са в чекмеджето при бельото, нека баба ти ми донесе някаква тел, разбра ли?

Той явно се колебаеше.

— Добре. Сигурна ли си, че всичко останало е наред, мамо?

— Разбира се!

Но Джейсън, необяснимо защо, се бавеше. На информацията имаше прекалено много хора и Даян не искаше да безпокои служителя, като използва телефона за втори път.

Четирийсет минути след като курсът по аеробика беше свършил, тя кръстосваше фойето на Общинския център, като спираше от време на време да хвърли тревожен поглед навън. При една от обиколките изведнъж замръзна на мястото си. Червеният джип спря пред вратата. Не трябваше да е медиум, за да се досети, че това е Стив. Даян изруга тихо и се втурна към паркинга.

Стив вече стоеше до колата ѝ, когато тя се появи. Забеляза, че не носи сивия гащеризон, с който беше облечен при първата им среща. Беше с панталон и пуловер, сякаш току-що е напуснал офиса.

— Какво правиш тук? — Най-добрата защита е нападението, каза си тя наум. Така я беше съветвал треньорът ѝ по баскетбол в гимназията преди сто години.

— Джейсън ме извика — обясни той, без да я поглежда.

— Предател! — измърмори Даян.

— Спомена нещо, че отказвал да рови в бельото ти и че не можел да се свърже с баба си. И всичко това било заради някаква твоя тренировка. Да не би да тренираш източни бойни изкуства, а?

Стив говореше безстрастно, но личеше, че намира ситуацията за страшно забавна.

— Става дума за курса по аеробика — обясни Даян. — Няма нужда да се преструваш на загрижен — не съм се записала в Чуждестранния легион и няма да откривам детективска агенция.

— Радвам се да го чуя. — Той отиде до джипа и донесе инструментите, с които беше отворил вратата първия път. — Е — наведе се над ключалката, — как си, Даян?

— Чудесно!

— Не изглеждаш много добре. Предполагам, това се дължи на факта, че си разведена жена с две деца и майка, която постоянно те манипулира.

Не преставаше да я иронизира!

— Колко мило от твоя страна, че се интересуваш — отвърна тя саркастично.

— Как е Джеръм?

— Джеръм?

— Месарят, който майка ти беше намерила. Предполагам, вече сте успели да излезете веднъж-дваж — хапливо подхвърли той.

— Не се виждам с Джеръм! — Само като си спомнеш за кървавицата ѝ се повдигаше.

— О, каква изненада! Мислех, че ще си доволна да се срещаш с всеки друг, само не и с мен.

— Знаеш, че той никога не ме е интересувал. Не знам какво те кара да мислиш, че излизам с него. Какво става с тая проклета врата?

Той избягна въпроса.

— Честно казано, Даян, не намираш ли за комично да се срещаме все по един и същ повод?

— Ха-ха! — Тя скръсти ръце предизвикателно.

— Всъщност дойдох да ти кажа, че е време да погледнеш по-реално на нещата.

— Няма шансове! Аз съм безнадежден случай.

— Не го вярвам! Иначе нямаше да съм тук. — Той се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. — Даян, през последните няколко дни се чувствах ужасно. Ужасно скапан.

— Така ли? — Даян го погледна в очите и сякаш потъна в дълбините им. А когато ѝ се усмихна, едва не заплака.

— Никога през живота си не съм срещал по-упорита жена!

— Ужасна съм, знам.

Той не сваляше очи от нея.

— Искаш ли да отидем някъде и да поговорим?

— Аз... Всъщност нямам нищо против. — Трудно бе да му откаже. В негово присъствие губеше почва под краката си.

— Може би ще се обадиш на Джейсън и Джил?

— Да, разбира се! — Как можах да забравя, упрекна се тя и веднага се запъти към телефона.

Но Стив я спря.

— Не се тревожи, позволих си аз да го направя. Позвъних и на майка ти. Вече е тръгнала. Ще им направи вечеря. — Той замълча. — Реших, че ако имам късмет, ще те убедя да вечеряш с мен. В „Уокър“ правят чудесни салати.

Късмет ли! На Даян ѝ идеше да закреши. Стив Крейтън бе най-милият, най-красивият мъж. Който някога бе срещала, а пък я гледаше така, сякаш си казваше последната молитва в очакване на нейния отговор.

Той набързо се справи с ключалката на колата.

— Ще ти купя магнитно ключово приспособление, за да си държиш един резервен ключ под бронята на колата и да не изпадаш в подобни ситуации.

— Наистина ли?

— Да, иначе няма да съм спокоен.

Никой досега, освен семейството ѝ, не се беше тревожил така за нея. Каквото и да се случеше, тя се оправяше сама. Спукани водопроводни тръби, загубени чекове, протекъл покрив — с всичко сама! Джак, съпругът ѝ, никога не беше успявал да я разчувства. Що се отнасяше до Стив — една-единствена негова усмивка и тя се разтапяше. Даян премигна, за да спре напирещите сълзи и го заля с порой от благодарности.

— Даян?

Тя спря и прехапа устни.

— Да?

— Ако не отидем веднага в ресторанта, не гарантирам за себе си, едва се сдържам да не те целуна тук, на паркинга.

Тя успя да се усмихне.

— Няма да ти е за първи път!

— Не, обаче сега няма да се задоволя само с една целувка.

Даян сведе поглед. И тя не би се задоволила само с една.

— Хайде, скъпа, потегляй. Ще те следвам до „Уокър“.

След по-малко от пет минути и двамата паркираха пред ресторанта. Веднага ги настаниха на една маса до прозореца, откъдето се виждаше залива Синклер.

Даян тъкмо беше взела менюто, когато Стив рече:

— Искам да ти разкажа една история.

— Добре — каза тя учудено и остави менюто настрана.

— Историята е за една жена, в която бил влюбен един мъж...

Даян отпи от чашата си и погледите им се срещнаха. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Да?

— Та тази дама, изглежда, не отдавала значение на някои неоспорими факти...

— Като например?

— На първо място, тя изглежда не съзнавала, че този мъж искрено ѝ се възхищава. Той правел какво ли не, за да привлече вниманието ѝ, но нищо не се получавало.

— И защо не... я заговорил?

Стив се засмя.

— Ами, виждаш ли, той бил свикнал жените да му обръщат внимание. Но точно тази го пренебрегвала и това го вбесявало. Най-накрая разбрал, че тя не го пренебрегва нарочно, а просто не подозира за неговото съществуване.

— Този тип май е доста нахакан.

— Не мога да се съглася с теб.

— Не можеш ли? — изненада се Даян.

— Тогава той си казал, че на света, слава богу, има достатъчно красавици и не му трябва никаква разведена жена, при това с деца. Вече бил поразпитал за нея.

Даян разгъна в скута си розовата ленена салфетка и го погледна подозрително.

— И какво се случило после?

— Една вечер той си седял в кабинета след ужасно напрегнат ден. Тъкмо си мечтаел как ще отиде вкъщи и ще си вземе топъл душ, когато някой позвънил. Вдигнал слушалката. Обаждали се от

автомобилния клуб. Някаква дама си била забравила ключовете в колата пред Общинския център и трябвало някой да ѝ помогне.

— Значи мъжът се отзовал доброволно?

— Да, но никога не си представял, че точно тази госпожа ще се хвърли в прегръдките му. И не защото ѝ отключил колата, а защото била отчаяна и търсела някой, който да я заведе на вечерята по случай празника на Свети Валентин.

— Е, тази част, в която се хвърля в обятията ти, е малко преувеличена. — Даян се почувства задължена да го каже.

— Може би, но за първи път се случвало жена да му предложи пари, за да я придружи някъде. Каква ирония! В продължение на седмици той се съсипвал да привлече вниманието ѝ, но уви! Всички останали жени в града били луди по него, само не и тази, в която бил влюбен.

— Не ти ли идва наум, че точно поради тази причина, той я намирал за толкова привлекателна? Нейното безразличие се е превърнало в предизвикателство за него.

— Да, той много мислил за това. Но след като я срещнал и целунал, разбрал, че сърцето не го е излъгало. Той наистина бил влюбен в тази жена.

— Наистина ли? — Гласът на Даян премина в шепот.

— Да, минавам на втората част от историята.

— Втората част ли? — Даян изглеждаше объркана.

— Те заживяват щастливо и така — до края на живота си.

Очите на Даян отново се напълниха със сълзи и тя ги избърса със салфетката.

— Той откъде знае това?

Тогава Стив се усмихна с онази чудесна, безгрижна и палава усмивка, от която сърцето ѝ винаги потръпваше.

— Знаел го от самото начало. Всичко, което трябвало да направи, било да разкрие любовта си.

— Имам странното чувство, че тази жена не е познала принца, когато е застанал на пътя ѝ. През досегашния си живот тя се е задоволявала с трохи от щастие — прошепна Даян.

— А сега?

— А сега тя е... готова да опита какво означава да живееш щастливо до края на живота си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.